

พระสมณสาส์น
พระองค์ทรงรักเรา
(DILEXIT NOS)

ของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส

ว่าด้วยความรักของมนุษย์
และพระเจ้าแห่งพระหฤทัยของพระเยซูคริสต์

บทนำ

1. "พระองค์ทรงรักเรา" นักบุญเปาโลกล่าวถึงพระคริสต์ เพื่อให้เราตระหนักว่าไม่มีสิ่งใดจะ "พรากเรา" จากความรักนั้นได้ เปาโลกล่าวเช่นนี้ได้ด้วยความมั่นใจ เพราะพระเยซูเองทรงตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า "เราได้รักท่านทั้งหลาย" แม้ในขณะนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้ายังตรัสกับเราว่า "เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย" พระหฤทัยที่เปิดกว้างของพระองค์ได้นำหน้าเราไปและรอคอยเราอยู่อย่างไม่มีเงื่อนไข โดยประสงค์เพียงมอบความรักและมิตรภาพของพระองค์แก่เรา เพราะ "พระองค์ทรงรักเราก่อน" เพราะพระเยซู "เราจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา"

บทที่ 1 ความสำคัญของหัวใจ

(THE IMPORTANCE OF THE HEART)

2. เราใช้สัญลักษณ์ของหัวใจเพื่อแสดงถึงความรักของพระเยซูคริสต์ แต่ในยุคปัจจุบันสัญลักษณ์พระหฤทัยนี้ยังมีความหมายอยู่หรือไม่ เพราะเราอยู่ในยุคแห่งความฉาบฉวย แห่งความเร่งรีบ บ้างมีชีวิตอยู่อย่างไรแก่นสาร บริโภคนิยม ที่เสพสิ่งต่างๆอย่างไม่รู้จักพอ หรือ แม้แต่จะเป็นทาสของกลไกของการตลาด มนุษย์ขาดมุมมองของ ความลึกซึ้งของชีวิต เราทุกคนจำเป็นต้องค้นพบความสำคัญของ หัวใจอีกครั้ง

เราหมายถึงอะไรเมื่อกล่าวถึง "หัวใจ"? (WHAT DO WE MEAN BY "THE HEART"?)

3. ในภาษกรีกคลาสสิก คำว่า *kardia* หมายถึงส่วนที่ลึกที่สุดของ มนุษย์ สัตว์ และพืช สำหรับไฮเมอร์ มันบ่งบอกไม่เพียงแค่อุญช์กลาง ของร่างกาย แต่ยังรวมถึงวิญญาณและจิตใจของมนุษย์ด้วย ในมหา กาพย์อีเลียด ความคิดและความรู้สึกล้วนออกมาจากหัวใจและ เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด หัวใจปรากฏเป็นที่ตั้งของความปรารถนา และเป็นที่ยึดการตัดสินใจสำคัญก่อตัวขึ้น ในแนวคิดของเพลโต หัวใจทำหน้าที่เสมือนจุดเชื่อมระหว่างเหตุผลและสัญชาตญาณของ บุคคล เพราะเชื่อว่าแรงกระตุ้นจากทั้งสติปัญญาขั้นสูงและกิเลส ตัณหาล้วนไหลผ่านเส้นเลือดที่มาบรรจบกันที่หัวใจ ดังนั้น ตั้งแต่ สมัยโบราณ จึงมีการยอมรับความจริงที่ว่ามนุษย์ไม่ได้เป็นเพียง ผลรวมของทักษะต่างๆ แต่เป็นเอกภาพของร่างกายและวิญญาณ

โดยมีศูนย์กลางที่ประสานงานกัน ซึ่งให้ความหมายและทิศทางแก่
ทุกสิ่งที่คุณคลื่อนั้นประสบ

4. พระคัมภีร์ได้เตือนใจเราว่า "พระวาจาของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรง
พลัง... สามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในหัวใจได้" ในแง่
นี้ พระคัมภีร์พูดถึงหัวใจในฐานะแก่นแท้ที่ซ่อนอยู่ภายใต้รูปลักษณ์
ภายนอก แม้กระทั่งภายใต้ความคิดผิวเผินที่อาจนำเราไปในทางที่
ผิด ศิษย์สองคนที่เดินทางไปเอมมาอูสกับพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืน
พระชนม์ชีพอย่างลึกลับ ประสบกับช่วงเวลาแห่งความทุกข์ ความ
สับสน ความสิ้นหวัง และความผิดหวัง ทว่า ลึกลงไปในใจพวกเขามี
บางอย่างเกิดขึ้น "ใจของพวกเขาไม่ได้เร้าร้อนเป็นไฟอยู่ภายในหรือ
เมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทาง?"
5. การสำรวจหัวใจเป็นการแสดงออกถึงความจริงใจ ที่นั่นไม่มีความ
หลอกลวง ที่หัวใจเราพบเจตคติของเรา นั่นคือ สิ่งที่เราคิด เชื่อ และ
ปรารถนาจริงๆ ที่หัวใจเป็นที่ที่อยู่ของ "ความลับ" ที่เราไม่เคยบอก
ใคร พูดได้ว่าสิ่งที่อยู่ในใจคือ "ความจริงอันเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับตัว
เรา" สิ่งที่เราค้นพบที่หัวใจ ไม่ใช่ภาพลักษณ์หรือภาพลวงตา แต่เป็น
ของจริง เป็น "ตัวตนที่เราเป็น" อย่างแท้จริง นั่นคือเหตุผลที่แซมซัน
ผู้ปิดบังความลับเรื่องพละกำลังจากเดไลลาห์ ถูกถามโดยนางว่า
"ท่านพูดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' ในเมื่อใจของท่านไม่ได้อยู่กับฉัน?"
ต่อเมื่อแซมซันเปิดใจให้นางรู้เท่านั้น นางจึงตระหนักว่า "เขาได้บอก
ความลับทั้งหมดแก่นางแล้ว"

6. ปกติแล้ว มนุษย์มักปกปิดสิ่งที่อยู่ในใจ เป็นดั่ง "ใบไม้ที่ปกปิด" สิ่งต่างๆมากมาย เช่นนี้แล้ว เราจึงรู้สึกยากที่จะเข้าใจตนเอง หรือยิ่งยากที่จะเข้าใจผู้อื่น "จิตใจนั้นหลอกลวงกว่าสิ่งอื่นใดและเสื่อมทราม ใครเล่าจะหยั่งรู้ได้?" หนังสือสุภาจิตสอนเราว่า "จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ จงทิ้งวาทะที่คิดโกงเสีย" ภาพลักษณ์ภายนอก ความไม่ซื่อสัตย์ และการหลอกลวงทำร้ายและบิดเบือนหัวใจ แม้เราจะพยายามแสดงออกว่าเป็นสิ่งที่เราไม่ได้เป็น แต่หัวใจคือผู้ตัดสินสุดท้าย ไม่ใช่ตัดสินสิ่งที่เราแสดงหรือซ่อนจากผู้อื่น แต่ตัดสินว่าเราคือใครที่แท้จริง มันเป็นรากฐานสำหรับโครงการชีวิตที่มั่นคง ไม่มีสิ่งใดที่มีค่าจะสามารถดำเนินการได้หากปราศจากหัวใจ ภาพลวงตาและความเท็จจะทิ้งเราไว้มือเปล่าในที่สุด
7. ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง เมื่อตอนเป็นเด็กยายของข้าพเจ้าทำขนมแบ่งทอดสำหรับงานคาร์นิวัล แป้งที่ใช้ทำบางมาก เมื่อทอดในน้ำมัน มันจะพองตัวขึ้น แต่เมื่อกัดเข้าไป ข้างในกลับกลวง ในภาษาถิ่นของเราเรียกขนมนี้ว่า “คำโกหก” (bugie) ยายอธิบายว่าเป็นเสมือน 'เหมือนคำโกหก มันดูใหญ่โต แต่ข้างในว่างเปล่า เป็นของปลอม ไม่ใช่ของจริง'
8. เรามักจะเสียเวลากับความสุขแบบผิวเผิน หรือชั่วครั้งชั่วคราว เราควรจะต้องตั้งคำถามตนเองอยู่บ่อยๆว่า “ฉันคือใครจริงๆ? ฉันกำลังมองหาอะไร? ฉันต้องการให้ชีวิต การตัดสินใจ และการกระทำของฉันไปในทิศทางใด? ทำไมและเพื่ออะไรฉันจึงอยู่ในโลกนี้? ฉันอยากมองย้อนกลับมาดูชีวิตของฉันอย่างไรเมื่อมันจบลง? ฉันอยากให้

ความหมายอะไรแก่ประสบการณ์ทั้งหมดของฉัน? ฉันอยากเป็นใครสำหรับผู้อื่น? ฉันเป็นใครสำหรับพระเจ้า?” เพราะคำถามทั้งหมดนี้ นำเรากลับมาที่หัวใจของเราเอง

การกลับสู่หัวใจ (RETURNING TO THE HEART)

9. เราอยู่ในยุคที่โลกกำลัง "ลื่นไหลไปเรื่อย" (liquid world) เราพบว่าตัวเองจมอยู่ในสังคมของผู้บริโภคแบบต่อเนื่อง เป็นที่ที่คนใช้ชีวิตวันต่อวัน พวกเขาถูกรอบงำด้วยความเร่งรีบ และมีชีวิตที่เอ่อล้นไปด้วยเทคโนโลยี พวกเขาขาดความอดทน ขาดสิ่งที่จำเป็นต่อการเจริญชีวิตภายใน ผู้คน "เสี่ยงที่จะสูญเสียศูนย์กลาง สูญเสียศูนย์กลางแห่งตนเอง" แท้จริงแล้ว "ชายและหญิงในยุคของเรามักพบว่าตัวเองสับสนและแตกแยก แทบจะสูญเสียหลักการภายใน ที่จะสร้างเอกภาพและบูรณาการ (unity and integrity) ในชีวิต ซึ่งส่งผลต่อการกระทำของตน พฤติกรรมของมนุษย์ปัจจุบันเน้นมิติทางเหตุผล-เทคโนโลยี บางพวกเน้นการทำตามสัญชาตญาณของตน จนไม่มีที่ว่างเหลือสำหรับหัวใจ เราจำเป็นต้องเริ่มพูดถึงหัวใจอีกครั้ง และคิดถึงสถานที่นี้ซึ่งทุกคน ทุกชนชั้น ทุกสถานะ ที่ซึ่งพวกเขาพบแหล่งกำเนิดซึ่งเป็นรากฐานของความเข้มแข็ง ความเชื่อมั่น แรงบันดาลใจ ซึ่งมีส่วนช่วยในการตัดสินใจ ในชีวิตของตน

10. ปัญหาของ “สังคมที่ลื่นไหล” คือ “การด้อยค่า และ “ลดทอนศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์” อาทิเช่น ในอดีตมีลัทธิเหตุผลนิยมยุคกรีก และลัทธิวัตถุนิยมในรูปแบบต่างๆที่หัวใจถูกเพิกเฉยในการศึกษาความเป็นมนุษย์ (มานุษยวิทยา) ในทางปรัชญา พวกเขา

เน้น เหตุผล เจตจำนง หรือเสรีภาพ มากกว่ามิติของความเป็นมนุษย์ ในมิติอื่นๆ หลายคนรู้สึกปลอดภัยมากกว่าในระบบความคิด ที่พวกเขาสร้างขึ้นมาเอง โดยกำหนดขอบเขตของสติปัญญาและเจตจำนง ที่ควบคุมได้ง่ายกว่า พวกเขาล้มเหลวที่จะหาที่ว่างในหัวใจ จนมองไม่เห็นศูนย์กลางในหัวใจ นั่นคือ “ความรัก” เพราะท้ายที่สุดแล้ว ความรักคือความจริงเพียงหนึ่งเดียวที่จะสามารถรวมทุกสิ่งเข้าด้วยกันได้

11. หากเราลดคุณค่าของหัวใจ เราก็ลดคุณค่าของการพูดจากใจจริง การกระทำด้วยใจรัก การบ่มเพาะและรักษาหัวใจให้เข้มแข็ง หากเราไม่เห็นคุณค่าของหัวใจ เราเองจะพลาดข้อความที่มีเพียงจิตใจที่สามารถสื่อสารได้; เราจะพลาดความร่ำรวยของการพบปะกับผู้อื่น; เราจะพลาดบทกวีจรรโลงใจ เราจะสูญเสียร่องรอยของประวัติศาสตร์และอดีตของเราเอง เพราะประวัติศาสตร์ส่วนตัวที่แท้จริงของเราถูกจารึกในหัวใจของเราแต่ละคน ในวาระสุดท้ายของชีวิต สิ่งนั้นเพียงสิ่งเดียวที่จะมีความหมาย
12. เราทุกคนมีหัวใจ หัวใจที่อยู่ร่วมกับหัวใจดวงอื่นๆ ทำให้มันเป็น “ฉัน” และ “เธอ” เราจะยกตัวอย่างตัวละครจากนวนิยายเรื่องหนึ่งของดอสโตเยฟสกี คือ นิโคไล สตราโวกิน และ โรมานโน กวารดิณี อธิบายว่า สตราโวกินคือร่างอวตารของความชั่วร้าย เพราะลักษณะเด่นของการไร้หัวใจ "สตราโวกินไม่มีหัวใจ ดังนั้นจิตใจของเขาจึงเย็นชาและว่างเปล่า และร่างกายของเขาจมดิ่งอยู่ในความเกียจคร้านและค้นหาเยี่ยงสัตว์ เขาไม่มีหัวใจ ดังนั้นเขาจึงเข้าใกล้ใครไม่ได้เลย และไม่มีใครสามารถเข้าใกล้เขาได้อย่างแท้จริง เพราะมี

เพียงหัวใจเท่านั้นที่สร้างความใกล้ชิด ความสนิทสนมที่แท้จริงระหว่างสองบุคคล มีเพียงหัวใจเท่านั้นที่สามารถต้อนรับและมอบการต้อนรับ ความสนิทสนมคือกิจกรรมและอาณาเขตของหัวใจ สตราโวกินอยู่ห่างไกลอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเสมอ แม้กระทั่งจากตัวเขาเอง เพราะมนุษย์สามารถเข้าสู่ภายในตนเองได้ด้วยหัวใจเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยจิตใจ มันไม่อยู่ในอำนาจของมนุษย์ที่จะเข้าสู่ภายในตนเองด้วยจิตใจ ดังนั้น หากหัวใจไม่มีชีวิต มนุษย์ก็ยังคงเป็นคนแปลกหน้าสำหรับตัวเอง"

13. การกระทำทั้งหมดของเราต้องอยู่ภายใต้ "การปกครองด้วยหัวใจ" เพราะหัวใจจะนำเสนอความสุขและความดีงาม ในท่ามกลางความก้าวร้าวและความปรารถนาที่หมกมุ่น เป็นพลังที่ต่อต้านความชั่วร้าย เราสามารถที่จะตั้งสติปัญญาและเจตจำนงถูกนำมาใช้ ความดีที่ยิ่งใหญ่กว่า โดยการสัมผัสกับความจริง ซึ่งตรงข้ามกับวิธีของวิทยาศาสตร์ที่ต้องการครอบครองความจริง ในหัวใจเราพอเจตจำนงแห่งความปรารถนาความดีที่ยิ่งใหญ่กว่า
14. กล่าวได้เลยว่า "ฉันคือหัวใจของฉัน" เพราะสัมผัสในหัวใจของฉันทำให้ฉันแยกจากคนอื่นๆ เป็นอัตลักษณ์ทางจิตวิญญาณ และช่วยให้ฉันมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ในขณะที่อัลกอริทึม (หรือโปรแกรมที่ถูกเขียนไว้) ในโลกดิจิทัลมันชักจูงให้เราารู้สึกร่วมไปกับมัน พวกมันคาดเดาได้ง่าย เราถูกบิดเบือนได้ง่ายๆ ด้วยเช่นกัน แต่นั่นไม่ใช่การทำงานของหัวใจของฉัน เพราะ "ฉันคือหัวใจของฉัน"

15. คำว่า “หัวใจ” ได้พิสูจน์คุณค่าของมันเอง เพราะเราพยายามทำความเข้าใจคำว่า “หัวใจ” นี้ทั้งในทางปรัชญาและเทววิทยา แม้เราไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำว่าหัวใจได้ทั้งหมด แม้เราจะพยายามอธิบายในเชิงกายภาค ชีววิทยา จิตวิทยา มานุษยวิทยา หรือศาสตร์อื่นใด ก็เป็นเพียงแค่การอธิบายความเป็นจริงที่เป็นของมนุษย์ในแง่เดียว ด้วยว่านักชีววิทยาไม่ได้อยู่กับความเป็นจริงทั้งหมด เมื่อพูดถึงหัวใจ เพราะพวกเขาเห็นเพียงด้านกายภาคของมัน ยิ่งไปกว่านั้น ภาษานามธรรมก็ไม่อาจอธิบายความหมายที่ชัดเจนของ “หัวใจ” ได้ทั้งครบ การรำพึงคำว่า “หัวใจ” ได้ปลุกส่วนที่เป็นแก่นแท้ที่สุดในของเรา และทำให้เราเข้าใจตัวเองได้สมบูรณ์มากขึ้น
16. “การเข้าสู่หัวใจเป็นพลังสู่ความเข้าใจ” เมื่อเราเข้าใจความจริงด้วยหัวใจ เราจึงรับรู้ได้ดีกว่าและสมบูรณ์กว่า สิ่งนี้้นำเราไปสู่ความรักที่หัวใจสามารถทำได้ เพราะ “แก่นแท้ของความจริงคือความรัก” สำหรับไฮเดกเกอร์ นักปรัชญาสมัยใหม่ ท่านมีความเห็นว่า ความคิดทางปรัชญาไม่ได้เริ่มต้นด้วยแนวคิด แต่ด้วยความรู้สึกลึ้นตะลึง “ความคิดต้องถูกกระตุ้นด้วยความรู้สึก ก่อนที่จะเริ่มทำงานกับแนวคิด หรือในขณะที่ทำงานกับพวกมัน หากปราศจากอารมณ์ลึกซึ้ง ความคิดก็เริ่มต้นไม่ได้ มโนภาพแรกจึงถูกปลุกขึ้นมาก สิ่งแรกที่กระตุ้นให้คนคิดและตั้งคำถามคืออารมณ์ลึกซึ้ง ปรัชญาเกิดขึ้นในอารมณ์พื้นฐานเสมอ” นั่นคือที่ที่ “หัวใจ” เข้ามามีบทบาท เนื่องจากมัน “เป็นที่อยู่ของสภาวะของจิตใจ และทำหน้าที่เป็น ‘ผู้รักษาอารมณ์’ ‘หัวใจ’ รับฟัง ‘เสียงเงียบ’ ของความเป็นอยู่ ในแบบที่ไม่ใช่

อุปมาอุปไมย โดยยอมให้ตัวเองได้รับการปรับแต่งและกำหนดโดย
มัน"

หัวใจรวมสิ่งที่แตกแยก (THE HEART UNITES THE FRAGMENTS)

17. ในเรื่องของความสัมพันธ์ สัมผัสแห่งหัวใจทำให้เกิดการผูกพันที่แท้จริงในชีวิต ความสัมพันธ์ไร้หัวใจก็จะมีแต่ความแตกแยกที่เกิดจากปัจเจกบุคคล คนสองคนอาจจะอยู่ด้วยกัน ทำงานด้วยกัน หากปราศจากหัวใจ พวกเขาจะไม่มีวันเชื่อมความสัมพันธ์ต่อกันอย่างแท้จริง สังคมที่ถูกครอบงำด้วยความหลงตัวเองและการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางจะกลายเป็น “สังคมที่ไร้หัวใจ” มากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งนี้จะนำไปสู่ "การสูญเสียความปรารถนา" เพราะเมื่อบุคคลอื่นหายไปจากขอบฟ้า เราก็พบว่าตัวเองติดอยู่ในกำแพงที่เราสร้างขึ้นเอง ไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ดีได้อีกต่อไป ผลที่ตามมาคือ เราก็กลายเป็นคนที่ไม่สามารถเปิดรับพระเจ้าได้ด้วย ดังที่ไฮเดกเกอร์กล่าวไว้ ในการเปิดรับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เราจำเป็นต้องสร้าง "เรือนรับรอง" สำหรับพระเจ้าก่อน
18. เพราะในหัวใจของเราแต่ละคน มีความเชื่อมโยงอันลึกซึ้งระหว่าง “การรู้จักตนเอง” และ “การเปิดใจต่อผู้อื่น” ระหว่าง “การค้นพบอัตลักษณ์” และ “ความเต็มใจที่จะมอบตนเองให้ผู้อื่น” เราจะเป็นตัวของตัวเองได้ก็ต่อเมื่อเรามีความสามารถในการยอมรับผู้อื่น ในขณะที่มีเพียงผู้ที่ยอมรับและรับตนเองได้เท่านั้นจึงจะสามารถพบปะผู้อื่นได้

19. สัมผัสแห่งหัวใจช่วยให้เราระลึกถึงอดีตกาล ดังเช่นพระแม่มารีย์ ผู้ซึ่งมองเห็นสิ่งต่างๆ ด้วยหัวใจ พระนางสามารถสนทนากับสิ่งที่พระนางประสบโดยการไตร่ตรองในใจ เก็บรักษาความทรงจำเหล่านั้น และมองพวกมันในมุมมองที่กว้างขึ้น ตามพระวรสารนักบุญลูกาที่ว่า “พระนางเก็บเรื่องทั้งหมดนี้และไตร่ตรองในใจ” คำกริยากรีกที่ใช้ *sympállein* “ไตร่ตรอง” สื่อถึงภาพของการนำเสนอสิ่งมารวมกัน (“สัญลักษณ์”) ในใจและไตร่ตรองถึงสิ่งเหล่านั้น ในการสนทนากับตนเอง ในลูกา 251 คำกริยาที่ใช้คือ *dieterei* ซึ่งมีความหมายว่า “เก็บรักษา” สิ่งที่มีารีย์ “เก็บรักษา” ไม่ใช่เพียงความทรงจำของสิ่งที่พระนางเห็นและได้ยิน แต่ยังรวมถึงแง่มุมที่พระนางยังไม่เข้าใจ; สิ่งเหล่านี้ยังคงอยู่และมีชีวิตในความทรงจำ รอที่จะถูก “ประกอบเข้าด้วยกัน” ในใจของพระนาง
20. ในยุคของปัญญาประดิษฐ์ เราต้องไม่ลืมว่าบทกวีและความรักเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อรักษาความเป็นมนุษย์ของเรา ไม่มีอัลกอริทึมใดจะจับภาพความฉวิลหา (nostalgia) ที่เราทุกคนรู้สึก ไม่ว่าเราจะอายุเท่าไรหรืออยู่ที่ไหน เมื่อเราระลึกถึงตอนที่เราใช้ส้อมกดขอบพายครั้งแรกที่เราช่วยแม่หรือยายทำที่บ้าน มันเป็นเวลาของการฝึกงานทำอาหาร ที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการเล่นของเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ เมื่อเรารู้สึกรับผิดชอบในการทำงานและช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นครั้งแรก นอกจากส้อมแล้ว ข้าพเจ้ายังสามารถพูดถึงสิ่งเล็กๆ น้อยๆ อีกนับพันที่เป็นส่วนล้ำค่าในชีวิตของทุกคน รอยยิ้มที่เราได้รับจากการเล่าเรื่องตลก ภาพวาดที่เราสเก็ตขึ้นในแสงของหน้าต่าง การเตะฟุตบอลครั้งแรกด้วยลูกบอลผ้า หนอนที่เราเก็บใน

กล่องรองเท้า ดอกไม้ที่เราพับไว้ในหน้าหนังสือ ความหวังใยของเรต่อลูกนกที่ตกจากรัง คำอธิษฐานที่เราทำขณะเด็ดกลีบดอกเดซี่ สิ่งเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ ธรรมดาในตัวเองแต่พิเศษสำหรับเรา อัลกอริทึมไม่มีวันจับภาพได้ ส้อม เรื่องตลก หน้าต่าง ลูกบอล กล่องรองเท้า หนังสือ นก ดอกไม้ ทั้งหมดนี้ยังคงมีชีวิตในฐานะความทรงจำล้ำค่าที่ "เก็บรักษา" ไว้ลึกในใจ

21. แก่นแท้อันลึกซึ้งนี้ ที่มีอยู่ในชายและหญิงทุกคน ไม่ใช่แค่ของวิญญาณ แต่เป็นของบุคคลทุกคนในอัตลักษณ์ที่เป็นกายและจิต ทุกสิ่งพบเอกภาพในหัวใจ ซึ่งสามารถเป็นที่พำนักของความรักในทุกมิติ ทั้งทางจิตวิญญาณ จิตใจ และแม้แต่ทางกายภาพ กล่าวสั้นๆ คือ หากความรักครองใจเรา เราจะเป็นบุคคลที่เราถูกกำหนดให้เป็นอย่างสมบูรณ์และสว่างไสว เพราะมนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นเหนือสิ่งอื่นใดเพื่อความรัก ในเส้นใยที่ลึกที่สุดของตัวเรา เราถูกสร้างมาเพื่อรักและเพื่อถูกรัก
22. ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราเป็นพยานถึงการระบาดของสงครามใหม่ๆ โดยการสมรู้ร่วมคิด การยอมจำนน หรือความเฉยเมยของประเทศอื่นๆ หรือการต่อสู้แย่งชิงอำนาจเล็กๆ น้อยๆ เพื่อผลประโยชน์ของพรรคพวก เราอาจถูกล่อลวงให้สรุปว่าโลกของเรา กำลังสูญเสียหัวใจ เราเพียงแค่ต้องมองและฟังหญิงชรา - จากทั้งสองฝ่าย - ที่ตกอยู่ภายใต้ความเมตตาของความขัดแย้งที่กำลังทำลายล้างเหล่านี้ เป็นเรื่องน่าใจหายที่เห็นพวกนางร่ำไห้ให้หลานที่ถูกฆ่า หรือปารณานาจะตายตามไปหลังจากสูญเสียบ้านที่พวกนางใช้ชีวิตมาทั้งชีวิต หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งมักเป็นเสาหลักแห่งความเข้มแข็งและความอดทนท่ามกลาง

ความยากลำบากของชีวิต บัดนี้ ในวาระสุดท้ายของวันเวลา แทนที่จะได้รับการพักผ่อนที่สมควรได้รับ กลับพบเพียงความทุกข์ทรมาน ความกลัว และความโกรธเคือง การโยนความผิดให้ผู้อื่นไม่ได้แก้ไขสถานการณ์ที่น่าละอายและน่าเศร้าสลดเหล่านี้ การเห็นหญิงชรา เหล่านี้ร้องไห้ และไม่รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ทนไม่ได้ คือสัญญาณของโลกที่กลายเป็นไร้หัวใจ

23. เมื่อใดก็ตามที่บุคคลคิด ตั้งคำถาม และไตร่ตรองถึงตัวตนที่แท้จริงของตน พยายามเข้าใจคำถามที่ลึกซึ้งของชีวิตและแสวงหาพระเจ้า หรือสัมผัสความตื่นตันของการเลื่อมเห็นความจริง มันจะนำไปสู่ความตระหนักว่าความเต็มเต็มของเราในฐานะมนุษย์พบได้ในความรัก ในการรัก เราสัมผัสได้ว่าเรารู้จุดประสงค์และเป้าหมายของการดำรงอยู่ของเราในโลกนี้ ทุกสิ่งมารวมกันในสภาวะที่สอดคล้องและกลมกลืน ตามมาว่า ในการใคร่ครวญความหมายของชีวิต บางทีคำถามที่ตัดสินใจที่สุดที่เราจะถามได้คือ "ฉันมีหัวใจหรือไม่?"

ไฟ (FIRE)

24. ทั้งหมดที่เราได้กล่าวไปมีนัยต่อชีวิตฝ่ายจิต ตัวอย่างเช่น เทววิทยาที่รองรับ การฝึกฝนทางจิตวิญญาณ (Spiritual Exercises) ของนักบุญอิกลนาทียุส แห่งโลโยลา วางอยู่บนพื้นฐานของ "ความรู้สึก" หรือ "ความเสนาหา" (*affectus*) โครงสร้างของการฝึกฝนสมมติว่ามีความปรารถนาที่มั่นคงและออกมาจากใจที่จะ "จัดระเบียบ" ชีวิตของตนใหม่ ความปรารถนาซึ่งจะให้ความเข้มแข็งและปัจจัยที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น กฎเกณฑ์และการสร้างภาพ

สถานที่ที่อิกนาทียุสให้ไว้นั้นรับใช้สิ่งที่สำคัญกว่ามาก นั่นคือ รหัสธรรมของหัวใจมนุษย์ มิเชล เดอ เซอร์โต แสดงให้เห็นว่า "ความเคลื่อนไหว" ที่อิกนาทียุสพูดถึงคือ "การบุกรุก" ของความปรารถนาของพระเจ้าและความปรารถนาของใจเราเองท่ามกลาง

ความก้าวหน้าอย่างเป็นระเบียบของการรำพึงภาวนา สิ่งที่ไม่คาดคิดและไม่เคยรู้มาก่อนเริ่มพูดในใจเรา ทะลวงผ่านความรู้ผิวเผินของเราและตั้งคำถามกับมัน นี่คือจุดเริ่มต้นของกระบวนการใหม่ในการ "จัดระเบียบชีวิตของเรา" เริ่มต้นจากหัวใจ มันไม่ใช่เรื่องของแนวคิดทางปัญญาที่ต้องนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน รวากับว่าความรู้สึและการปฏิบัตินั้นเป็นเพียงผลและขึ้นอยู่กับข้อมูลความรู้

25. ในที่ซึ่งความคิดของนักปรัชญาหยุดลง ที่นั่นหัวใจของผู้มีความเชื่อจะรุดหน้าต่อไปในความรักและการนมัสการ ในการวอนขอการให้อภัย และในความเต็มใจที่จะรับใช้ในทุกที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าอนุญาตให้เราเลือก เพื่อเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ ณ จุดนั้น เราตระหนักว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า เราคือ "เธอ" (Thou) และด้วยเหตุผลนั่นเอง เราจึงสามารถเป็น "ฉัน" (I) ได้แท้จริงแล้ว มีเพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่เสนอจะปฏิบัติต่อเราแต่ละคนเป็น "เธอ" เสมอและตลอดไป การยอมรับมิตรภาพของพระองค์เป็นเรื่องของหัวใจ เป็นสิ่งที่ประกอบสร้างเราให้เป็นบุคคลในความหมายที่สมบูรณ์ที่สุดของคำนั้น

26. นักบุญโยนาเวนตูราบอกเราว่า ท้ายที่สุดเราไม่ควรภาวนาขอแสงสว่าง แต่ขอ "ไฟที่ไหม้กระหน่ำ" ท่านสอนว่า "ความเชื่ออยู่ในสติปัญญา ในลักษณะที่จะกระตุ้นความเสนาหา ในแง่นี้ ตัวอย่างเช่น

ความรู้ที่ว่าพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา ไม่ได้เป็นเพียงความรู้ แต่จำเป็นต้องกลายเป็นความค้นหา เป็นความรัก" ในแนวทางเดียวกัน นักบุญจอห์น เฮอร์ นิวแมน ใช้คติพจน์ *Cor ad cor loquitur* (ใจพูดกับใจ) เพราะเหนือกว่าความคิดและไฉ่เฉียทั้งหมดของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยเราให้รอดโดยการตรัสกับใจเราจากพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ความตระหนักรู้นี้ทำให้นักปราชญ์ผู้โดดเด่นอย่างท่านยอมรับว่า การพบกับตนเองและกับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ลึกซึ้งที่สุดไม่ได้มาจากการอ่านหรือการไตร่ตรอง แต่จากการสนทนาภาวนา แบบใจถึงใจ กับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์และประทับอยู่ ในศีลมหาสนิทนั่นเองที่นิวแมนได้พบกับพระหฤทัยที่มีชีวิตของพระเยซู ซึ่งสามารถปลดปล่อยเรา ให้ความหมายแก่ทุกช่วงเวลาของชีวิต และมอบสันติสุขที่แท้จริง "โอ้ พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์และเปี่ยมรักที่สุดของพระเยซู พระองค์ทรงซ่อนอยู่ในศีลมหาสนิท และพระองค์ยังคงเต้นเพื่อเรา... ข้าพเจ้าขอนมัสการพระองค์ด้วยความรักและความเกรงขามที่สุด ด้วยความเสน่หาอันแรงกล้า ด้วยเจตจำนงที่นอบน้อมและแน่วแน่ที่สุด โอ้ พระเจ้าของข้าพเจ้า เมื่อพระองค์ทรงลดตัวลงมายอมให้ข้าพเจ้ารับพระองค์ กินและดื่มพระองค์ และพระองค์ทรงพำนักอยู่ในข้าพเจ้าชั่วขณะหนึ่ง โอ้ โปรดทำให้ใจของข้าพเจ้าเต้นไปพร้อมๆกับพระหฤทัยของพระองค์ โปรดชำระมันให้บริสุทธิ์จากทุกสิ่งที่เป็นทางโลก ทุกสิ่งที่หยิ่งยโสและหมกมุ่นในกามรมณ์ ทุกสิ่งที่แข่งกระด้างและโหดร้ายจากความบิดเบี้ยวทั้งปวง จากความไร้ระเบียบทั้งปวง จากความตายด้านทั้งปวง โปรดเติมเต็มมันด้วยพระองค์ เพื่อที่เหตุการณ์ใน

แต่ละวันหรือสถานการณ์ของเวลาจะไม่มีอำนาจทำให้มันวุ่นวาย
แต่ในความรักและความยำเกรงพระองค์ มันจะมีสันติสุข"

27. ต่อหน้าพระหฤทัยของพระเยซู ผู้ทรงพระชนม์และประทับอยู่ จิตใจ
ของเราซึ่งได้รับแสงสว่างจากพระจิต จะเติบโตในความเข้าใจพระ
วาจาของพระองค์ และเจตจำนงของเราจะถูกขับเคลื่อนให้นำไป
ปฏิบัติ สิ่งนี้อาจยังคงอยู่ในระดับของศีลธรรมที่พึ่งพาตนเองได้ง่ายๆ
แต่การได้ยินและลิ้มรสองค์พระผู้เป็นเจ้า และการถวายเกียรติที่
เหมาะสมแด่พระองค์นั้น เป็นเรื่องของหัวใจ มีเพียงหัวใจเท่านั้นที่
สามารถทำให้พลังและกิเลสอื่นๆ ของเรา และตัวตนทั้งหมดของเรา
อยู่ในท่าทีของความเคารพและความเชื่อฟังด้วยความรักต่อองค์
พระผู้เป็นเจ้า

โลกสามารถเปลี่ยนได้ เริ่มต้นด้วยหัวใจ (THE WORLD CAN CHANGE BEGINNING WITH THE HEART)

28. การเริ่มต้นจากหัวใจเท่านั้นที่ชุมชนของเราจะประสบความสำเร็จใน
การรวมและคืนดีจิตใจและเจตจำนงที่แตกต่างกัน เพื่อให้พระจิต
สามารถนำทางเราในความเป็นเอกภาพฉันพี่น้อง การคืนดีและสันติ
สุขก็กำเนิดจากหัวใจเช่นกัน พระหฤทัยของพระคริสต์คือ "ความปิติ
ยินดี" (ecstasy) ความเปิดกว้าง ของขวัญ และการพบปะ ในพระ
หฤทัยนั้น เราเรียนรู้ที่จะสัมพันธ์กันในวิถีทางที่ดีงามและมีความสุข
และสร้างอาณาจักรแห่งความรักและความยุติธรรมของพระเจ้าใน
โลกนี้ หัวใจของเรา เมื่อรวมกับพระหฤทัยของพระคริสต์ สามารถ
สร้างปาฏิหาริย์ทางสังคมนี้ได้

29. การให้ความสำคัญกับหัวใจอย่างจริงจัง จึงมีผลต่อสังคมโดยรวม
 สภาสังคายนาवादิกัณฑ์ 2 สอนว่า "เราทุกคนจำเป็นต้องมีการ
 เปลี่ยนแปลงจิตใจ เราต้องเพ่งสายตาไปที่โลกทั้งใบและมองไปที่
 ภารกิจที่เราทุกคนสามารถทำร่วมกันเพื่อความดีขึ้นของเผ่าพันธุ์
 ของเรา" เพราะ "ความไม่สมดุลที่ส่งผลกระทบต่อโลกในปัจจุบัน
 แท้จริงแล้วเป็นอาการของความไม่สมดุลที่ลึกซึ้งกว่าซึ่งหยั่งรากอยู่
 ในหัวใจของมนุษย์" ในการไตร่ตรองโคกนาฏกรรมที่ทำร้ายโลกของ
 เรา สภาสังคายนาเรียกร้องให้เรา กลับสู่หัวใจ โดยอธิบายว่ามนุษย์
 "โดยชีวิตภายในของพวกเขา อยู่เหนือจักรวาลวัตถุทั้งหมด พวกเขา
 สัมผัสความลึกซึ้งภายในนี้เมื่อเข้าสู่หัวใจของตนเอง ที่ซึ่งพระเจ้าผู้
 ทรงหยั่งรู้หัวใจทรงรอคอยพวกเขา และที่ซึ่งพวกเขาตัดสินใจชะตา
 กรรมของตนเองในสายพระเนตรของพระเจ้า"
30. สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าให้พึ่งพาความสามารถของตนเองมาก
 เกินไป ขอให้เรายอมรับว่าหัวใจของเราไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้
 แต่เปราะบางและมีบาดแผล หัวใจมีศักดิ์ศรีทางภววิทยา
 (ontological dignity) แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องแสวงหาชีวิตที่มี
 ศักดิ์ศรีมากยิ่งขึ้น สภาสังคายนาवादิกัณฑ์ 2 ชี้ให้เห็นว่า "เชื่อแปง
 แห่งพระวรสารได้ปลุกและยังคงปลุกความกระหายในศักดิ์ศรีความ
 เป็นมนุษย์ที่ไม่รู้จักพอในหัวใจมนุษย์" แต่เพื่อจะดำเนินชีวิตตาม
 ศักดิ์ศรีนี้ การรู้พระวรสารหรือปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของพระวร
 สารอย่างเคร่งครัดนั้นไม่เพียงพอ เราต้องการความช่วยเหลือจาก
 ความรักของพระเจ้า ดังนั้นให้เราหันไปหาพระหฤทัยของพระคริสต์
 แก่นแท้แห่งความเป็นอยู่ของพระองค์ ซึ่งเป็นเตาหลอมที่ลุกโชน

ด้วยความรักของพระเจ้าและมนุษย์ และเป็นความสมบูรณ์สูงสุดที่มนุษย์ชาติสามารถปรารถนาได้ ในพระหฤทัยนั้น เราจะได้รู้จักตัวเราเองอย่างแท้จริงในที่สุด และเราจะได้เรียนรู้วิธีที่จะรัก

31. หายที่สุด พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์นั้นคือหลักการที่เป็นเอกภาพของความจริงทั้งหมด เพราะ "พระคริสต์คือหัวใจของโลก และรหัสธรรมปัสกาแห่งความตายและการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์ คือศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ ซึ่งเพราะพระองค์ จึงเป็นประวัติศาสตร์แห่งความรอด" สิ่งสร้างทั้งปวง "กำลังก้าวไปข้างหน้าพร้อมกับเราและผ่านทางเรา ไปสู่จุดหมายปลายทางร่วมกัน ซึ่งคือพระเจ้า ในความสมบูรณ์เหนือธรรมชาติที่พระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพทรงโอบกอดและส่องสว่างทุกสิ่ง" ต่อหน้าพระหฤทัยของพระคริสต์ ข้าพเจ้าขอวอนขอองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งให้ทรงเมตตาโลกที่ทนทุกข์นี้ ซึ่งพระองค์ทรงเลือกที่จะพำนักอยู่ในฐานะหนึ่งในพวกเรา ขอพระองค์ทรงหลังเทศมบัติแห่งแสงสว่างและความรักของพระองค์ เพื่อให้โลกของเรา ซึ่งรุดหน้าไปแม้จะมีสงคราม ความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจ และการใช้เทคโนโลยีที่คุกคามความเป็นมนุษย์ของเรา ได้รับสิ่งสำคัญที่สุดและจำเป็นที่สุดกลับคืนมา นั่นคือ หัวใจ

กลับสู่ดวงใจ: ค้นหาความหมายที่แท้จริงในโลกที่ฉาบฉวย

โลกที่หลงลืม "ดวงใจ"

"ดวงใจ"
คืออะไร?

ไม่ใช่แค่ร้อยละ แต่คือแก่นแท้ของตัวตน
ที่ซึ่งความคิด ความรู้สึก และการตัดสินใจก่อตัวขึ้น

สังคมยุคใหม่กำลัง "ไร้หัวใจ"

เราใช้ชีวิตอย่างฉาบฉวย
ถูกรอบล้อมด้วยเทคโนโลยีและบริโภคนิยม
จนสูญเสียแก่นกลางของชีวิตไป

ชีวิตเปรียบดังขนม "คำโกหก"

ดูภายนอกใหญ่โตพองฟู
แต่ข้างในกลับกลวงไม่
ว่างเปล่าเหมือนคำโกหก

พลังแห่ง "ดวงใจ" ที่จะเปลี่ยนแปลง

"ดวงใจ" รวมสิ่งที่ แตกสลายให้เป็นหนึ่ง

ช่วยประสานเรื่องราวในชีวิต
สร้างความเข้าใจ และค้นพบ
ความหมายที่ลึกซึ้งจาก
ประสบการณ์ต่างๆ

สร้างความผูกพัน ที่แท้จริงกับผู้อื่น

มีเพียงดวงใจเท่านั้นที่สามารถเอา
ชนะความโดดเดี่ยวและสร้างความ
รักที่แท้จริงระหว่างบุคคลได้

โลกจะเปลี่ยนได้... เริ่มต้นที่ "ดวงใจ"

การคิดดีและสันติสุขเริ่มต้นจากภายใน
เพื่อสร้างโลกแห่งความรักและความยุติธรรมขึ้นใหม่

บทที่ 2 การกระทำและถ้อยคำแห่งความรัก

(ACTIONS AND WORDS OF LOVE)

32. พระหฤทัยของพระคริสต์ ในฐานะสัญลักษณ์ของแหล่งกำเนิดความรักที่ลึกซึ้งและเป็นส่วนตัวที่สุดของพระองค์ที่มีต่อเรา คือแก่นแท้ของการเทศนาประกาศพระวรสารตั้งแต่เริ่มแรก พระหฤทัยนี้ตั้งอยู่ที่จุดกำเนิดความเชื่อของเรา เปรียบเสมือนบ่อน้ำพุที่ให้ความสดชื่นและชีวิตชีวาแก่ความเชื่อคริสตชนของเรา

การกระทำที่สะท้อนถึงพระหฤทัย

(ACTIONS THAT REFLECT THE HEART)

33. พระคริสต์ทรงแสดงความลึกซึ้งแห่งความรักของพระองค์ต่อเรา ไม่ใช่ด้วยคำอธิบายที่ยืดยาว แต่ด้วยการกระทำที่เป็นรูปธรรม เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ของพระองค์กับผู้อื่น เราจะตระหนักได้ว่าพระองค์ทรงปฏิบัติต่อเราแต่ละคนอย่างไร แม้ว่าบางครั้งอาจมองเห็นได้ยาก ขอให้เราหันไปสู่ที่ซึ่งความเชื่อของเราจะได้พบกับความจริงนี้ นั่นคือพระวาจาของพระเจ้า

34. พระวรสารบอกเราว่าพระเยซู "เสด็จมาสู่บ้านเมืองของพระองค์" ถ้อยคำเหล่านี้หมายถึงเรา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อเราเหมือนคนแปลกหน้า แต่เป็นเหมือนสมบัติที่พระองค์ทรงเฝ้าดูแลและทะนุถนอม พระองค์ทรงปฏิบัติต่อเราอย่างแท้จริงในฐานะ "คนของพระองค์" นี้ไม่ได้หมายความว่าเราเป็นทาสของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์เองทรงปฏิเสธ "เราไม่เรียกท่านว่า

บ่าว" แต่หมายถึงความรู้สึกของการเป็นของกันและกันแบบมิตรสหาย พระเยซูเสด็จมาพบเรา ทรงเชื่อมระยะห่างทั้งหมด พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ชิดเราเท่ากับความเป็นจริงในชีวิตประจำวันที่เราเรียบง่ายที่สุด แท้จริงแล้ว พระองค์มีอีกพระนามหนึ่งคือ "อิมมานูเอล" ซึ่งแปลว่า "พระเจ้าสถิตกับเรา" พระเจ้าผู้ทรงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา พระเจ้าผู้ทรงดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางเรา พระบุตรของพระเจ้าทรงรับเอากายและ "ทรงสละพระองค์เอง ทรงรับสภาพจุลทาส"

35. สิ่งนี้ชัดเจนเมื่อเราเห็นพระเยซูทรงงาน พระองค์ทรงเสาะหาผู้คนเข้าหาพวกเขา และเปิดกว้างเสมอที่จะพบปะกับพวกเขา เราเห็นสิ่งนี้เมื่อพระองค์ทรงหยุดสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำซึ่งนางไปตักน้ำ เราเห็นเมื่อพระองค์ทรงพบนิโคเดมัสในความมืดของยามค่ำคืน ผู้ซึ่งกลัวที่จะถูกเห็นว่าอยู่ต่อหน้าพระองค์ เราประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงอนุญาตให้หญิงโสเภณีล้างพระบาทของพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสกับหญิงที่ถูกจับฐานล่วงประเวณีว่า "เราก็มิลงโทษท่านเหมือนกัน" หรือเมื่อพระองค์ตำหนิบรรดาศิษย์ที่เมินเฉยและถามคนตาบอดริมทางอย่างนุ่มนวลว่า "ท่านอยากให้เราทำอะไรให้ท่าน?" พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าคือความใกล้ชิด ความเห็นอกเห็นใจ และความรักที่อ่อนโยน

36. เมื่อใดก็ตามที่พระเยซูทรงรักษาใครสักคน พระองค์พอพระทัยที่จะทำไม่ใช่จากระยะไกล แต่ในระยะใกล้ชิด "พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์สัมผัสเขา" "พระองค์ทรงสัมผัสมีอนาง" "พระองค์ทรงสัมผัสตาของเขา" ครั้งหนึ่งพระองค์ถึงกับทรงหยุดเพื่อรักษาคนหูหนวกด้วยน้ำลายของพระองค์เอง เช่นเดียวกับที่แม่จะทำ เพื่อที่ผู้คนจะไม่ได้

ว่าพระองค์ทรงห่วงหาอาทรจากชีวิตของพวกเขา "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้วิทยาศาสตร์อันละเอียดอ่อนของการสัมผัสรัก ในความเมตตาของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้ทรงรักเราด้วยคำพูด แต่พระองค์เสด็จมาพบเรา และด้วยความใกล้ชิดของพระองค์ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นความรักอันอ่อนโยนของพระองค์"

37. หากเราพบว่ายากที่จะไว้วางใจผู้อื่นเพราะเราเคยเจ็บปวดจากการโกหก การทำร้าย และความผิดหวัง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระซิบที่ข้างหูเราว่า "ลูกเอ๋ย ทำใจให้ดีไว้เถิด!" "ลูกหญิงเอ๋ย จงทำใจให้ดีไว้เถิด!" พระองค์ทรงให้กำลังใจเราที่จะเอาชนะความกลัวและตระหนักรู้ว่า เมื่อมีพระองค์อยู่เคียงข้าง เราไม่มีอะไรจะเสีย กับเปโตรที่กำลังตกใจกลัว "พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์จับเขาไว้ทันที" และตรัสว่า "ท่านผู้มีความเชื่ออ่อนโยน ท่านสงสัยทำไม?" ท่านก็เช่นกัน ไม่ต้องกลัวให้พระองค์เข้ามาใกล้และนั่งเคียงข้างท่าน อาจมีคนมากมายที่เราไม่ไว้วางใจ แต่ไม่ใช่พระองค์ อย่าลืมนะเพราะบาปของท่าน จงจำไว้ว่าคนบาปจำนวนมาก "มาและร่วมโต๊ะกับพระองค์" แต่พระเยซูไม่ได้ทรงรังเกียจผู้ใดเลย มีแต่พวกชนชั้นนำทางศาสนาที่บ่นว่าและเรียกพระองค์ว่า "นักกินและนักดื่ม เป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษีและคนบาป" เมื่อพวกฟาริสีวิจารณ์พระองค์ที่ทรงใกล้ชิดกับคนที่ถูกมองว่าต่ำต้อยหรือเป็นคนบาป พระเยซูตรัสตอบว่า "เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา"

38. พระเยซูองค์เดียวกันนั้นกำลังรอท่านอยู่ เพื่อให้ท่านเปิดโอกาสให้พระองค์นำแสงสว่างมาสู่ชีวิตของท่าน เพื่อยกท่านขึ้นและเติมเต็มท่านด้วยพลังของพระองค์ ก่อนสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงรับรองกับ

บรรดาศิษย์ว่า "เราจะไม่ทิ้งท่านให้เป็นกำพว้า เราจะกลับมาหาท่านอีกไม่นาน โลกจะไม่เห็นเราอีก แต่ท่านจะเห็นเรา" พระเยซูทรงหาหนทางเสมอที่จะปรากฏในชีวิตของท่าน เพื่อที่ท่านจะได้พบกับพระองค์

สายพระเนตรของพระเยซู (JESUS' GAZE)

39. พระวรสารเล่าว่าชายหนุ่มร่ำรวยคนหนึ่งเข้ามาหาพระเยซู เต็มไปด้วยอุดมการณ์แต่ขาดพลังที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิต พระเยซูจึง "เพ่งมองเขา" ท่านจินตนาการถึงช่วงเวลานั้นได้ไหม ช่วงเวลาแห่งการสบตากันระหว่างเขากับพระเยซู? หากพระเยซูทรงเรียกท่านและมอบพันธกิจแก่ท่าน พระองค์จะทรงมองท่านก่อน ทรงหยั่งถึงส่วนลึกของหัวใจท่าน และทรงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับท่าน ทรงจ้องมองมาที่ท่าน เช่นเดียวกับเมื่อ "ขณะทรงดำเนินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน... และเมื่อเสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน"

40. หลายหน้าในพระวรสารแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงใส่ใจต่อปัจเจกบุคคล และเหนือสิ่งอื่นใดต่อปัญหาและความต้องการของพวกเขา เราได้รับบอกว่า "เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นฝูงชน ก็ทรงสงสารเพราะเขาเหล่านั้นเหน็ดเหนื่อยและท้อแท้" เมื่อใดก็ตามที่เราารู้สึกว่าทุกคนเมินเฉยต่อเรา ไม่มีใครสนว่าเราจะเป็นอย่างไร เราไม่มีความสำคัญต่อใคร พระองค์ยังคงห่วงใยเรา กับนาธานาเอล ซึ่งยืนอยู่ตามลำพังและอยู่อยู่กับฐานะของตน พระองค์ตรัสได้ว่า "เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อก่อนที่จะฟิลิปจะเรียกท่าน"

41. ด้วยความหวังใยต่อเราอย่างแท้จริง พระเยซูทรงรู้ถึงความตั้งใจดี และการกระทำเมตตาเล็กๆ น้อยๆ ทุกอย่างของเรา พระวรสารเล่าว่าครั้งหนึ่งพระองค์ "ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งใส่เหรียญทองแดงสองเหรียญ" ในตู้ทานของพระวิหาร และทรงชี้ให้บรรดาศิษย์ดูทันที พระเยซูทรงชื่นชมความดีที่พระองค์เห็นในตัวเรา เมื่อนายร้อยเข้ามาหาพระองค์ด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม "พระเยซูทรงฟังเขาและทรงประหลาดพระทัย" ช่างน่ามหัศจรรย์เพียงใดที่รู้ว่า แม้คนอื่นจะไม่ตระหนักถึงความตั้งใจดีหรือการกระทำของเรา แต่พระเยซูทรงเห็นและทรงให้คุณค่าอย่างสูง

42. ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระเยซูทรงเรียนรู้สิ่งนี้จากมารีย์ พระมารดาของพระองค์ พระแม่เจ้าทรงไตร่ตรองสิ่งที่พระนางประสบอย่างรอบคอบ พระนาง "เก็บเรื่องราวเหล่านั้นไว้... ในหัวใจ" และร่วมกับนักบุญโยเซฟ พระนางทรงสอนพระเยซูตั้งแต่วัยเยาว์ให้เป็นคนช่างสังเกตและใส่ใจในแบบเดียวกัน

พระวาจาของพระเยซู (JESUS' WORDS)

43. แม้พระคัมภีร์จะเก็บรักษาถ้อยคำของพระเยซูไว้อย่างมีชีวิตและทันสมัยเสมอ แต่มีช่วงเวลาหนึ่งที่พระองค์ตรัสกับเรภายในใจ เรียกเราและนำเราไปสู่ที่ที่ดีกว่า ที่ที่ดีกว่านั้นคือพระหฤทัยของพระองค์ ที่นั่นพระองค์ทรงเชิญชวนให้เราค้นพบเรี่ยวแรงและสันติสุขใหม่ "ท่านทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเราเถิด และเราจะให้ท่านได้พักผ่อน" ในแง่นี้ พระองค์ตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า "จงดำรงอยู่ในเรา"

44. ถ้อยคำของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ไม่ได้กีดกันอารมณ์ความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ในหลายโอกาส พระองค์ทรงแสดงความรักที่ทั้งเร้าร้อนและเปี่ยมด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสะท้อนใจและโศกเศร้าอย่างลึกซึ้ง จนถึงขั้นหลั่งน้ำตา ชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้ทรงเมินเฉยต่อความกังวลและความห่วงใยในชีวิตประจำวันของผู้คน เช่น ความเหนื่อยล้าหรือความหิวโหย "เราสงสารฝูงชนนี้... พวกเขาไม่มีอะไรกิน... พวกเขาจะหมดแรงระหว่างทาง และบางคนเดินทางมาไกล"
45. พระวรสารไม่ได้ปิดบังความรักที่พระเยซูมีต่อกรุงเยรูซาเล็ม "เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้และทอดพระเนตรเห็นเมืองนั้น พระองค์ทรงกันแสงสงสารเมืองนั้น" จากนั้นพระองค์ทรงเปล่งความปรารถนาลึกสุดในพระหฤทัย "ถ้าเพียงแต่ในวันนี้เจ้ารู้จักสิ่งที่จะนำสันติสุขมาให้" แม้ผู้นิพนธ์พระวรสารจะแสดงภาพลักษณ์ของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพและพระสิริรุ่งโรจน์ แต่บางครั้งก็ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกอันลึกซึ้งของพระองค์เมื่อเผชิญกับความตายและความโศกเศร้าของมิตรสหาย ก่อนที่จะเล่าว่าพระเยซูทรงยืนอยู่หน้าหลุมศพของลาซารัสและ "ทรงกันแสง" พระวรสารตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับ "พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของนางและลาซารัส" และเมื่อเห็นมารีย์กับผู้ที่มาทักนางร้องไห้ "พระองค์สะท้อนพระทัยและร่ำไห้พระทัยอย่างยิ่ง" เรื่องราวในพระวรสารไม่ทิ้งข้อสงสัยเลยว่าน้ำตาของพระองค์เป็นของจริง เป็นเครื่องหมายของความป้นป่วนภายใน พระวรสารก็ไม่ได้พยายามปกปิดความทุกข์ระทมของพระเยซูต่อความตายอันรุนแรงที่ใกล้เข้ามาด้วยน้ำมือของผู้ที่พระองค์ทรงรัก

อย่างยิ่ง พระองค์ "เริ่มทรงวิตกกังวลและกลัว" จนถึงขั้นร้องออกมาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะขาดใจ" ความปั่นป่วนภายในนี้พบการแสดงออกที่ทรงพลังที่สุดในเสียงร้องของพระองค์จากไม้กางเขน "พระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้า?"

46. เมื่อมองแวบแรก ทั้งหมดนี้อาจดูเหมือนความอ่อนไหวทางศาสนา แต่มันเป็นเรื่องจริงยิ่งยวดและมีความสำคัญอย่างเด็ดขาด และพบการแสดงออกที่ประเสริฐสุดในพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน ไม้กางเขนคือถ้อยคำแห่งความรักที่คมคายที่สุดของพระเยซู เป็นถ้อยคำที่ไม่ต้นทุนเงิน ไม่ใช่อารมณ์อ่อนไหว หรือเพียงเพื่อสั่งสอน มันคือความรัก ความรักล้วนๆ นั่นคือเหตุผลที่นักบุญเปาโล เมื่อพยายามหาคำที่เหมาะสมเพื่อบรรยายความสัมพันธ์ของท่านกับพระคริสต์ จึงกล่าวถึง "พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรักข้าพเจ้าและทรงประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า" นี่คือการเชื่อมั่นลึกสุดของเปาโล การรู้ว่าตนเองได้รับความรัก การมอบพระองค์เองของพระคริสต์บนไม้กางเขนกลายเป็นแรงผลักดันในชีวิตของเปาโล แต่มันมีความหมายต่อท่านก็เพราะท่านรู้ว่ามียังสิ่งที่ยิ่งใหญ่มักรู้ว่าน้อยอยู่เบื้องหลัง ความจริงที่ว่า "พระองค์ทรงรักข้าพเจ้า" ในขณะที่หลายคนแสวงหาความรอด ความมั่งคั่ง หรือความมั่นคงจากที่อื่น เปาโลซึ่งได้รับการดลใจจากพระจิต สามารถมองเห็นได้ไกลกว่าและประหลาดใจกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุด "พระคริสต์ทรงรักข้าพเจ้า"

47. บัดนี้ หลังจากพิจารณาพระคริสต์และเห็นว่าการกระทำและถ้อยคำ
ของพระองค์ทำให้เราเข้าใจพระหฤทัยของพระองค์ได้อย่างไรแล้ว
ให้เราหันมาสู่การไตร่ตรองของพระศาสนจักรเกี่ยวกับบรรทัดธรรม
ศักดิ์สิทธิ์แห่งพระหฤทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

พระหฤทัยแห่งรักของพระเยซู: พระองค์ทรงรักเราอย่างไร

ความรักผ่านการกระทำ
และสายพระเนตร

ทรงแสดงรักผ่าน
ความใกล้ชิดและการสัมผัส

พระองค์ทรงเข้าหาผู้คน สัมผัสเพื่อรักษา
และอยู่เคียงข้างผู้ที่ต้องการเสมอ

ทรงต้อนรับทุกคน
โดยไม่รังเกียจคนบาป

ทรงร่วมโต๊ะกับผู้ที่สังคมมองว่าต่ำต้อย
เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเมตตา

ทรงมองลึกถึงจิตใจและ
เห็นคุณค่าในตัวเรา

สายพระเนตรของพระองค์แสดงถึงความสงสาร
ความห่วงใย และการมองเห็นความดีงาม

ความรักผ่านพระวาจา
และอารมณ์ความรู้สึก

"ท่านทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อย...
จงมาหาเราเถิด"

พระวาจาของพระองค์มอบการพักผ่อน
สันติสุข และผลกำไรใหม่ให้แก่เรา

ทรงมีอารมณ์ความรู้สึก
ร่วมกับมนุษย์อย่างลึกซึ้ง

พระองค์ทรงก่นแสง (ร้องไห้) สงสารผู้ชกน
และรู้สึกทุกข์พระทัยอย่างแท้จริง

ไม่กางเขน: ถ้อยคำแห่ง
รักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

การสละพระองค์เองคือการแสดงความรัก
ที่แท้จริงและลึกซึ้งที่สุดต่อมวลมนุษย์

บทที่ 3 นี่คือหัวใจที่รักอย่างใหญ่หลวง

(THIS IS THE HEART THAT HAS LOVED SO GREATLY)

48. การอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ (Devotion to the heart of Christ) ไม่ใช่การเคารพสักการะอวัยวะส่วนเดียวที่แยกออกจากองค์พระเยซู สิ่งที่เราพินิจและนมัสการคือองค์พระเยซูคริสต์ทั้งครบ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรับเอากายมนุษย์ โดยมีรูปภาพที่เน้นย้ำถึงพระหฤทัยของพระองค์เป็นตัวแทน พระหฤทัยเนื้อหนังนั้นถูกมองว่าเป็นเครื่องหมายพิเศษของแก่นแท้แห่งการเป็นพระบุตรผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ และเป็นเครื่องหมายแห่งความรักของพระองค์ทั้งในฐานะพระเจ้าและมนุษย์ ยิ่งกว่าส่วนอื่นใดของร่างกาย พระหฤทัยของพระเยซูคือ "เครื่องหมายและสัญลักษณ์ตามธรรมชาติของความรักอันไร้ขอบเขตของพระองค์"

การนมัสการสรรเสริญพระคริสต์ (WORSHIPING CHRIST)

49. เพื่จะลึกไว้ว่า ความสัมพันธ์ของเรากับองค์พระเยซูคริสต์คือความสัมพันธ์ทั้งแบบฉันท์มิตรและการนมัสการสรรเสริญ เป็นความรักที่แสดงผ่านภาพลักษณ์ของพระหฤทัย แม้เราจะเคารพพระรูปของพระองค์ แต่เป็นการกราบไหว้องค์พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์แต่เพียงผู้เดียว เป็นองค์พระเจ้าและเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เพื่อที่เราจะได้รับการโอบกอดพระองค์ด้วยความรัก รักองค์พระผู้เป็นเจ้าและรักองค์ผู้เป็นมนุษย์ ในพระบุคคลของพระองค์

50. เรานมัสการพระหฤทัยที่มีชีวิตของพระคริสต์ ไม่ใช่แค่รูปแทนแต่อย่างใด เพราะเป็นส่วนหนึ่งของพระวรกายอันศักดิ์สิทธิ์ที่กลับคืนพระชนม์ชีพ ซึ่งแยกไม่ออกจากพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรับเอากายนั้นไว้ตลอดกาล เรานมัสการพระหฤทัยเพราะเป็น "หัวใจขององค์พระวชนาถ์" ซึ่งรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างแยกไม่ออก" เราไม่ได้นมัสการพระหฤทัยเพื่อตัวมันเอง แต่เพราะด้วยพระหฤทัยนี้ พระบุตรผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ทรงมีชีวิต ทรงรักเรา และทรงรับความรักของเราตอบ การแสดงความรักหรือการนมัสการพระหฤทัยของพระองค์จึงเป็นสิ่งที่ "มอบให้แต่พระคริสต์เองอย่างแท้จริง" เพราะมันสื่อถึงพระองค์โดยตรงและเป็น "สัญลักษณ์และภาพลักษณ์อันอ่อนโยนของความรักอันไร้ขอบเขตของพระเยซูคริสต์"

51. การนมัสการดวงพระหฤทัยไม่ได้ทำให้เราไขว่ไขวหรือแยกเราออกจากพระเยซูและความรักของพระองค์ได้เลย และการนมัสการนี้เป็นการอุทิศตน นำพาเราไปสู่พระองค์และเป็นพระองค์เพียงผู้เดียว ผู้ทรงเรียกเราสู่มิตรภาพอันล้ำค่าที่มีลักษณะของการสนทนา ความเสน่หา ความไว้วางใจ และการนมัสการ พระคริสต์ที่เราเห็นในภาพวาดพร้อมกับหัวใจที่ถูกแทงและลุกเป็นไฟ คือพระคริสต์องค์เดียวกันกับที่ประสูติในเบธเลเฮมเพราะรักเรา ทรงดำเนินผ่านกาลิลีเพื่อรักษาคนเจ็บป่วย โอบกอดคนบาป และแสดงความเมตตา พระคริสต์องค์เดียวกันกับที่ทรงรักเราจนถึงที่สุด ทรงกางแขนออกกว้างบนไม้กางเขน ผู้ซึ่งกลับคืนพระชนม์ชีพและบัดนี้ทรงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเราในสิริรุ่งโรจน์

การเคารพพระรูปของพระองค์ (VENERATING HIS IMAGE)

52. แม้ว่าพระรูปพระหฤทัยของพระเยซูคริสต์จะไม่ใช่วัตถุแห่งการนมัสการในตัวเอง พระรูปนี้มีคุณค่าเพราะไม่ใช่เป็นรูปวาดของพระเยซูที่มีอยู่ดาดดิน ไม่ได้ถูกคิดค้นหรือออกแบบโดยศิลปินท่านใด และ "ไม่ใช่สัญลักษณ์แห่งจินตนาการ แต่พระรูปพระหฤทัยนี้เป็นสัญลักษณ์ที่แท้จริง ซึ่งแสดงถึงศูนย์กลาง แหล่งที่มาของความรอดพ้นที่หลังไหลมาสู่มนุษยชาติทั้งปวง"
53. โดยทั่วไปแล้วเรา มนุษย์ให้ "หัวใจ" เป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายพิเศษ มันได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของความใกล้ชิดส่วนบุคคล ความเสน่หา ความผูกพันทางอารมณ์ และความสามารถในการรัก เหนือคำอธิบายทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมด การวางมือบนหัวใจของเพื่อนแสดงถึงความรักใคร่เป็นพิเศษ เมื่อคนสองคนตกหลุมรักและเข้าใกล้กัน หัวใจของพวกเขาก็เต้นเร็วขึ้น เมื่อเราถูกทอดทิ้งหรือถูกหลอกลวงโดยคนที่เรารัก หัวใจของเราจะรู้สึกหนักอึ้ง เช่นกัน เมื่อเราต้องการพูดอะไรที่เป็นส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง เรามักพูดว่าเราพูด "จากใจ" ภาษาของบทวิสະทอนถึงพลังของประสบการณ์เหล่านี้ตลอดประวัติศาสตร์ หัวใจได้รับคุณค่าทางสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งเป็นมากกว่าแค่ธรรมเนียมปฏิบัติ
54. จึงเป็นที่เข้าใจได้ว่าทำไมพระศาสนจักรจึงเลือกภาพลักษณ์ของหัวใจเพื่อแสดงถึงความรักของมนุษย์และพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ และแก่นแท้ที่สุดของพระองค์ แต่สิ่งสำคัญคือต้องไม่แสดงภาพพระหฤทัยนี้แยกจากพระองค์ เพื่อให้การเชิญชวนของพระองค์สู่

ความสัมพันธ์ส่วนตัวแห่งการพบปะและการสนทนามีความหมายมากยิ่งขึ้น ภาพที่แสดงให้เห็นพระคริสต์ยื่นพระหัตถ์แห่งความรักออกมาให้เรา ยังแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงมองตรงมาที่เรา เชื่อเถิด เราสู่การพบปะ สนทนา และวางใจ แสดงให้เห็นพระหัตถ์ที่แข็งแกร่งซึ่งสามารถพยุงเรา และริมฝีปากที่ตรัสกับเราแต่ละคนเป็นการส่วนตัว

55. หัวใจยังมีข้อได้เปรียบที่เป็นที่จดจำได้ทันทีว่าเป็นศูนย์กลางที่รวบรวมความเป็นหนึ่งเดียวของร่างกาย เป็นการแสดงออกถึงองค์รวมของบุคคล ไม่เหมือนอวัยวะอื่นๆ ในฐานะส่วนที่แทนองค์รวม เราอาจตีความผิดได้หากเราพินิจมันแยกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง ภาพลักษณ์ของหัวใจควรนำเราไปพินิจพระคริสต์ในความงามและความร่ำรวยทั้งหมดแห่งความเป็นมนุษย์และพระเจ้าของพระองค์
56. แม้รูปพระหัตถ์พระคริสต์จะมีคุณค่าทางศิลปะและความสวยงามเพียงใด เราจะไม่สวดภาวนาต่อหน้าพระรูปด้วยการแสวงหาผลประโยชน์อย่างใด หรือไว้วางใจอย่างมืดบอดในรูปภาพเหมือนที่คนต่างศาสนาเคยทำ หากแต่เรากำลังนมัสการพระคริสต์ เฉกเช่นเรากำลังสวมกอดหรือจูบพระรูปของพระองค์
57. สุภาชิตะวันออกได้สอนเราว่า ในยามที่เราซึ้นไปที่ดวงจันทร์ เราไม่ได้มองที่นั่นแต่เรามองที่ดวงจันทร์อันสวยงาม ในขณะที่ศีลมหาสนิทเป็นการประทับอยู่จริงที่ต้องนมัสการ รูปภาพศักดิ์สิทธิ์แม้จะได้รับการเสกแล้ว ก็ขึ้นไปไกลกว่าตัวมันเอง เชื่อเถิดให้เรายกใจขึ้นและรวมใจกับพระหัตถ์ของพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ ภาพที่เรา

เคารพจึงทำหน้าที่เป็นคำเชิญชวนให้เปิดพื้นที่สำหรับการพบปะกับ พระคริสต์ และนมัสการพระองค์ในแบบที่เราปรารถนาจะวาดภาพ พระองค์ เมื่อยืนอยู่หน้าภาพ เรายืนอยู่ต่อหน้าพระคริสต์ และต่อ หน้าพระพักตร์พระองค์ "ความรักหยุดพัก พิณิจรัสธรรม และ เพลิดเพลินกับมันในความเงียบ"

58. ในขณะเดียวกัน เราต้องไม่ลืมว่าภาพลักษณ์ของหัวใจพูดกับเราถึง เนื้อหนังและความจริงทางโลก ด้วยวิธีนี้ มันชี้เราไปที่พระเจ้าผู้ทรง ปรารถนาจะเป็นหนึ่งในพวกเรา เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ ของเรา และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางบนโลกของเรา การอุทิศตนใน รูปแบบที่เป็นนามธรรมกว่านี้หรือมีรูปแบบเฉพาะตัวมากกว่านี้ อาจ ไม่สอดคล้องต่อพระวรสารมากไปกว่ากัน เพราะในเครื่องหมายที่จับ ต้องได้และคมคายนี้ เราเห็นว่าพระเจ้าทรงประสงค์จะเปิดเผย พระองค์เองและเข้ามาใกล้ชิดเราอย่างไร

ความรักที่จับต้องได้ (A LOVE THAT IS TANGIBLE)

59. ในทางกลับกัน ความรักและหัวใจมนุษย์ไม่ได้ไปด้วยกันเสมอไป เพราะความเกลียดชัง ความเฉยเมย และความเห็นแก่ตัวก็สามารถ ครอบงำใจเราได้ แต่เราไม่สามารถบรรลุความสมบูรณ์ในฐานะ มนุษย์ได้เว้นแต่เราจะเปิดใจให้ผู้อื่น มีเพียงผ่านความรักเท่านั้นที่เรา จะเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ ส่วนลึกที่สุดของเราที่ถูกสร้างมา เพื่อความรักจะเติมเต็มแผนการของพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเราเรียนรู้ที่จะ รัก และหัวใจคือสัญลักษณ์ของความรักนั้น

60. พระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้า ในความอยู่เหนือทุกสิ่งอย่างสูงสุด ทรงเลือกที่จะรักเราแต่ละคนด้วยหัวใจมนุษย์ อารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ของพระองค์กลายเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดและไม่รู้จบนั้น พระหฤทัยของพระองค์จึงไม่ใช่เพียงสัญลักษณ์ของความจริงทางจิตวิญญาณที่ไร้ร่างกาย เมื่อมองดูพระหฤทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราพินิจความจริงทางกายภาพ เนื้อหนังมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งทำให้พระองค์มีอารมณ์และความรู้สึกแบบมนุษย์ที่แท้จริงเหมือนเรา แม้จะได้รับการเปลี่ยนรูปร่างสมบูรณ์ด้วยความรักแห่งพระเจ้าของพระองค์ การอุทิศตนของเราต้องขึ้นไปสู่ความรักอันไร้ขอบเขตของพระบุตรของพระเจ้า แต่เราต้องจำไว้ว่าความรักแบบพระเจ้าของพระองค์นั้นแยกไม่ออกจากความรักแบบมนุษย์ของพระองค์ ภาพลักษณ์ของพระหฤทัยเนื้อหนังช่วยให้เราทำสิ่งนี้ได้อย่างแม่นยำ

61. เนื่องจากหัวใจยังคงถูกมองในความคิดของผู้คนทั่วไปว่าเป็นศูนย์กลางทางอารมณ์ของมนุษย์แต่ละคน จึงยังคงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการแสดงถึงความรักของพระเจ้าในพระคริสต์ ซึ่งรวมเป็นหนึ่งเดียวตลอดกาลและแยกไม่ออกกับความรักแบบมนุษย์อย่างสิ้นเชิงของพระองค์ พระสันตะปาปาปีโอที่ 12 ตั้งข้อสังเกตว่าพระวรสารเมื่อกล่าวถึงความรักของพระหฤทัยพระคริสต์ ไม่ได้พูดถึง "เพียงแคความรักแบบพระเจ้า แต่ยังรวมถึงความเสน่หาแบบมนุษย์ด้วย" แท้จริงแล้ว "พระหฤทัยของพระเยซูคริสต์ ซึ่งรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระบุคคลของพระวาทณ์อย่างไโฮโปสแตติก ย่อมเต็มไปด้วยความรักและความเสน่หาอันอ่อนโยนอื่นๆ อย่างไม่ต้องสงสัย"

62. บรรดาปีศาจารยของพระศาสนจักร ซึ่งต่อต้านผู้ที่ปฏิเสธหรือลดทอนความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของพระคริสต์ ยืนยันถึงความจริงที่เป็นรูปธรรมและจับต้องได้ของความเสนาหาแบบมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า นักบุญบาซิลเน้นว่าการรับสภาพมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เรื่องพ้อฝัน และ "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีความเสนาหาตามธรรมชาติของเรา" นักบุญยอห์น คริสอสตอม ชี้ให้เห็นตัวอย่างว่า "หากพระองค์ไม่มีธรรมชาติของเรา พระองค์ก็คงไม่ประสบความเศร้าโศกเป็นครั้งคราว" นักบุญแอมโบรสกกล่าวว่า "ในการรับเอาวิญญาณ พระองค์ทรงรับเอากิเลสของวิญญาณด้วย" สำหรับนักบุญออกัสติน ความเสนาหาแบบมนุษย์ของเราซึ่งพระคริสต์ทรงรับเอาไว้ นั้น บัดนี้เปิดรับชีวิตแห่งพระหรรษทาน "องค์พระเยซูเจ้าทรงรับเอาความเสนาหาแห่งความอ่อนแอของมนุษย์เรา เช่นเดียวกับที่ทรงรับเอาเนื้อหนังแห่งความอ่อนแอของมนุษย์เรา ไม่ใช่ด้วยความจำเป็น แต่ด้วยความรู้ตัวและอิสระ... เพื่อมิให้ผู้ใดที่รู้สึกเศร้าโศกและเสียใจท่ามกลางการทดลองของชีวิตจะคิดว่าตนเองถูกแยกออกจากพระหรรษทานของพระองค์" ท้ายที่สุด นักบุญยอห์น ดามาซีน มองว่าความเสนาหาที่แท้จริงที่พระคริสต์ทรงแสดงในความเป็นมนุษย์ เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงรับเอาธรรมชาติของเราไปทั้งหมด เพื่อไถ่กู้และเปลี่ยนรูปมันทั้งหมด ดังนั้น พระคริสต์จึงทรงรับเอาทุกสิ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์ เพื่อให้ทุกสิ่งได้รับการชำระให้ศักดิ์สิทธิ์

63. ณ ที่นี้ เราจะได้รับประโยชน์จากความคิดของนักเทววิทยาท่านหนึ่งที่ยืนยันว่า "เนื่องจากอิทธิพลของความคิดแบบกรีก เทววิทยาจึง

ผลกร่างกายและความรู้สึกไปอยู่ในโลกของสิ่งก่อนมนุษย์ หรือต่ำกว่ามนุษย์ หรืออาจไม่ใช่ของมนุษย์ เป็นเวลานาน แต่สิ่งที่เทววิทยาไม่ได้แก้ไขในทางทฤษฎี จิตวิญญาณได้แก้ไขในทางปฏิบัติ สิ่งนี้ร่วมกับความศรัทธาที่เป็นที่นิยม ได้รักษาความสัมพันธ์กับความจริงทางกายภาพ ทางจิตวิทยา และทางประวัติศาสตร์ของพระเยซูไว้ การเดินรูป 14 ภาค การอุทิศตนต่อบาดแผลของพระคริสต์ พระโลหิตอันล้ำค่า และพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ ตลอดจนการอุทิศตนต่อศีลมหาสนิทที่หลากหลาย... ล้วนเชื่อมช่องว่างในเทววิทยาโดยการหล่อเลี้ยงหัวใจและจินตนาการของเรา ความรักอันอ่อนโยนต่อพระคริสต์ ความหวังและความทรงจำ ความปรารถนาและความรู้สึกของเรา ในขณะที่เหตุผลและตรรกะไปในทิศทางอื่น"

ความรักสามเท่า (A THREEFOLD LOVE)

64. พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ได้กล่าวว่า "จากขอบฟ้าอันไร้ขอบเขตแห่งความรักของพระองค์ พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะเข้ามาในข้อจำกัดของประวัติศาสตร์มนุษย์และเงื่อนไขของมนุษย์ พระองค์ทรงรับเอาร่างกายและหัวใจ ดังนั้น เราสามารถพินิจและพบกับสิ่งที่เป้นอนันต์ในสิ่งที่จำกัด สิ่งที่มีมองไม่เห็นและรหัสธรรมที่อธิบายไม่ได้ในหัวใจมนุษย์ของพระเยซูชวาวนาซาเร็ธ" เช่นนี้แล้ว เราไม่ได้หยุดอยู่แค่ระดับความรู้สึกแบบมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้จะงดงามและน่าประทับใจเพียงใด ในการพินิจพระหฤทัยของพระคริสต์ เรายังเห็นว่าในความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนและสูงส่ง ความเมตตาและความสุภาพอ่อนโยน และในเครื่องหมายแห่งความ

ค้นหาแบบมนุษย์ที่แท้จริงของพระองค์ ความจริงที่ลึกซึ้งกว่าของความรักแบบพระเจ้าอันไร้ขอบเขตของพระองค์ได้รับการเปิดเผย

65. พระรูปพระมหากษัตริย์พบกับเราถึงความรักสามเท่า ประการแรก เราพินิจความรักแบบพระเจ้าอันไร้ขอบเขตของพระองค์ จากนั้นความคิดของเราหันไปสู่มิติทางจิตวิญญาณของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งหัวใจเป็น "สัญลักษณ์ของความรักอันเร่าร้อนที่สุด ซึ่งหลังไหลเข้าสู่วิญญาณของพระองค์ และประการที่สอง ทำให้เจตจำนงมนุษย์ของพระองค์ร่ำรวยขึ้น" และประการที่สาม "มันยังเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่รับรู้ได้ทางความรู้สึก (sensible love) ของพระองค์ด้วย"

66. ความรักทั้งสามนี้ไม่ได้แยกจากกัน แต่ทำงานร่วมกันและแสดงออกในความเป็นเอกภาพที่มีชีวิตชีวาและต่อเนื่อง เพราะ "โดยความเชื่อซึ่งเราเชื่อว่าธรรมชาติของมนุษย์และพระเจ้าได้รวมกันในพระบุคคลของพระคริสต์ เราสามารถเห็นสายใยที่ใกล้ชิดที่สุดระหว่างความรักอันอ่อนโยนของหัวใจกายภาพของพระเยซู และความรักทางจิตวิญญาณสองประการ คือแบบมนุษย์และแบบพระเจ้า"

67. เมื่อเข้าสู่พระมหากษัตริย์ของพระคริสต์ เรารู้สึกถึงความรักจากหัวใจมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความค้นหาและอารมณ์เหมือนเรา เจตจำนงมนุษย์ของพระเยซูเลือกที่จะรักเราอย่างอิสระ และความรักทางจิตวิญญาณนั้นท่วมทับด้วยพระหรรษทานและความรักเมตตา เมื่อเราดำดิ่งสู่ความลึกของพระมหากษัตริย์พระองค์ เราพบว่าตัวเองถูกรอรับด้วยพระสิริรุ่งโรจน์อันมหาศาลของความรักอันไร้ขอบเขตของ

พระองค์ในฐานะพระบุตรนิรันดร์ ซึ่งเราไม่สามารถแยกออกจากความรักแบบมนุษย์ของพระองค์ได้อีกต่อไป ในความรักแบบมนุษย์ของพระองค์นั่นเอง ไม่ใช่แยกจากมัน ที่เราพบความรักแบบพระเจ้าของพระองค์ เราค้นพบ "สิ่งที่เป็นอนันต์ในสิ่งที่จำกัด"

68. พระศาสนจักรสอนเราเสมอว่า การนมัสการของเราต่อพระบุคคลของพระคริสต์นั้นแบ่งแยกไม่ได้ โดยโอบกอดทั้งธรรมชาติพระเจ้าและมนุษย์ของพระองค์ไว้อย่างแยกไม่ออก ตั้งแต่สมัยโบราณ พระศาสนจักรสอนว่าเราต้อง "นมัสการพระคริสต์องค์เดียวกัน พระบุตรของพระเจ้าและของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยและอยู่ในสองธรรมชาติที่แยกจากกันไม่ได้และแบ่งแยกไม่ได้" และเราทำเช่นนั้น "ด้วยการกระทำแห่งการนมัสการเดียว... เพราะพระวจนาตถ์ทรงรับเอากาย" พระคริสต์ไม่ได้ "ถูกนมัสการในสองธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้เกิดการนมัสการสองการกระทำ" แต่เราเคารพ "โดยการกระทำแห่งการนมัสการเดียว แต่พระเจ้าพระวจนาตถ์ผู้รับเอากาย พร้อมกับเนื้อหนังของพระองค์"

69. นักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขนพยายามอธิบายว่าในประสบการณ์พิศมัย (mysticism) นี้ ความรักอันไร้ขอบเขตของพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพไม่ได้ถูกรับรู้ว่าเป็นสิ่งที่แปลกแยกจากชีวิตเรา สิ่งที่เป็นอนันต์ในทางใดทางหนึ่งได้ "ลดตัวลงมา" เพื่อให้เรา ผ่านทางพระหฤทัยที่เปิดออกของพระคริสต์ ได้มีประสบการณ์แห่งการพบปะของความรักที่ตอบแทนกันได้อย่างแท้จริง เพราะ "เป็นที่น่าเชื่อถือจริงๆ ว่านกที่บินต่ำสามารถจับนกอินทรีหลวงแห่งความสูงได้ หากนกอินทรีนี้ลดตัวลงมาด้วยความปรารถนาที่จะถูกจับ"

ท่านยังอธิบายด้วยว่าเจ้าบ่าว "เมื่อเห็นว่าเจ้าสาวได้รับบาดเจ็บด้วยความรักที่มีต่อเขา เพราะเสียงครวญครางของเธอ เขาเองก็ได้รับบาดเจ็บด้วยความรักที่มีต่อเธอ ในหมู่ผู้รัก บาดแผลของคนหนึ่งคือบาดแผลของทั้งสอง" ยอห์นแห่งไม้กางเขนมองภาพลักษณ์ของสี่ข้างที่ถูกแทงของพระคริสต์ว่าเป็นคำเชิญชวนสู่ความเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์กับองค์พระผู้เป็นเจ้า พระคริสต์คือกวางที่บาดเจ็บ บาดเจ็บเมื่อเราล้มเหลวในการยอมให้ตัวเองถูกสัมผัสด้วยความรักของพระองค์ ผู้เสด็จลงมายังลำธารน้ำเพื่อดับกระหายและได้รับการปลอบประโลมเมื่อใดก็ตามที่เราหันไปหาพระองค์ "กลับมาเถิด นกเขา! กวางที่บาดเจ็บ ปรากฏตัวบนเนินเขา ได้รับความสดชื่นจากสายลมแห่งการบินของเจ้า"

มุมมองแบบตรีเอกานุภาพ (TRINITARIAN PERSPECTIVES)

70. การอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระเยซู ในฐานะการพินิจองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยตรงที่ดึงเราเข้าสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ มีลักษณะเป็นคริสตวิทยา (Christological) อย่างชัดเจน เราเห็นสิ่งนี้ในจดหมายถึงชาวฮีบรู ซึ่งกระตุ้นให้เรา "วิ่งแข่งด้วยความเพียรพยายามตามทางที่กำหนดไว้สำหรับเรา โดยจับตามองที่พระเยซู" ในขณะเดียวกัน เราต้องตระหนักว่าพระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็นหนทางไปสู่พระบิดา "เราเป็นหนทาง... ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากผ่านทางเรา" พระเยซูทรงต้องการพาเราไปหาพระบิดา นั่นคือเหตุผลที่ตั้งแต่เริ่มต้น การเทศนาของพระศาสนจักรไม่ได้จบที่พระเยซู แต่จบที่พระบิดา ในฐานะแหล่งกำเนิดและความสมบูรณ์ พระบิดาคือผู้ที่ได้รับการถวายพระเกียรติในที่สุด

71. หากเราหันไปดูจุดหมายถึงชาวเอเฟซัส ตัวอย่างเช่น เราจะเห็นได้ชัดเจนว่าการนมัสการของเรามุ่งตรงไปที่พระบิดา "ข้าพเจ้าคุกเข่าต่อหน้าพระบิดา" มี "พระเจ้าและพระบิดาหนึ่งเดียวของทุกคน ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ทรงกระทำการผ่านทุกสิ่ง และสถิตในทุกสิ่ง" "จงขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาอยู่เสมอสำหรับทุกสิ่ง" พระบิดาคือผู้ที่ "เราดำรงอยู่เพื่อพระองค์" ในแง่ นี้ นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 กล่าวได้ว่า "ชีวิตคริสตชนทั้งหมดเปรียบเสมือนการจาริกแสวงบุญที่ยิ่งใหญ่สู่บ้านของพระบิดา" นี่เป็นประสบการณ์ของนักบุญอิกนาทียุสแห่งอันติโอกบนเส้นทางสู่การเป็นมรณสักขีเช่นกัน "ในตัวข้าพเจ้าไม่มีประกายแห่งความปรารถนาในสิ่งทางโลกเหลืออยู่เลย แต่มีเพียงเสียงพึมพำของน้ำที่มีชีวิตที่กระซิบภายในข้าพเจ้าว่า 'จงมาหาพระบิดาเถิด'"

72. พระบิดาคือพระบิดาของพระเยซูคริสต์ก่อนสิ่งอื่นใด "ขอถวายพระพรแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" พระองค์คือ "พระเจ้าของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงสิริรุ่งโรจน์" เมื่อพระบุตรทรงรับสภาพมนุษย์ ความหวังและความปรารถนาทั้งหมดในหัวใจมนุษย์ของพระองค์มุ่งตรงไปที่พระบิดา หากเราพิจารณาวิถีที่พระคริสต์ตรัสถึงพระบิดา เราจะเข้าใจความรักและความเสน่หาที่หัวใจมนุษย์ของพระองค์รู้สึกต่อพระบิดา ความมุ่งมั่นที่สมบูรณ์และต่อเนื่องนี้ที่มีต่อพระองค์ ชีวิตของพระเยซูท่ามกลางเราคือการเดินทางแห่งการตอบสนองต่อเสียงเรียกที่ต่อเนื่องในหัวใจมนุษย์ของพระองค์ให้ไปหาพระบิดา

73. เราทราบว่าคำภาษาอาราเมอิกที่พระเยซูใช้เรียกพระบิดาคือ "อับบา" (Abba) ซึ่งเป็นคำที่สนิทสนมและคุ้นเคยที่บางคนพบว่าน่าตกใจ เป็นคำที่พระองค์ใช้เรียกพระบิดาในการแสดงความทุกข์ระทมต่อความตายที่ใกล้เข้ามา "อับบา พระบิดาเจ้าข้า ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระองค์ โปรดเอาถั่วนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด แต่ทว่า อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า แต่ตามพระประสงค์ของพระองค์" พระเยซูทรงทราบดีว่าพระองค์ได้รับความรักจากพระบิดาเสมอมา "พระองค์ทรงรักข้าพเจ้าก่อนวางรากฐานสร้างโลก" ในหัวใจมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงชื่นชมยินดีที่ได้ยินพระบิดาตรัสกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก"
74. พระวรสารฉบับที่สี่บอกเราว่าพระบุตรนิรันดร์ "ใกล้ชิดพระมหากษัตริย์พระบิดา" เสมอ นักบุญอิเรเนอุสจึงประกาศว่า "พระบุตรของพระเจ้าทรงอยู่กับพระบิดาตั้งแต่เริ่มแรก" ออริเจนยืนยันว่าพระบุตรดำรงอยู่ "ในการพิเนิจความลึกซึ้งของพระบิดาอย่างไม่ขาดตอน" เมื่อพระบุตรทรงรับเอากาย พระองค์ใช้เวลาทั้งคืนสนทนากับพระบิดาผู้เป็นที่รักบนยอดเขา พระองค์ตรัสกับเราว่า "ข้าพเจ้าต้องอยู่ในบ้านพระบิดาของข้าพเจ้า" เราเห็นด้วยว่าพระองค์ทรงแสดงคำสรรเสริญอย่างไร "พระเยซูทรงชื่นชมยินดีในพระจิตเจ้าและตรัสว่า 'ข้าแต่พระบิดา เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์' พระวาจาสุดท้ายของพระองค์ที่เต็มไปด้วยความไว้วางใจคือ "พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าขอมอบจิตวิญญาณของข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์"

75. บัดนี้ ขอให้เราหันไปหาพระจิตเจ้า ผู้ทรงเติมเต็มพระหฤทัยของพระคริสต์ด้วยไฟของพระองค์ ดังที่นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 เคยตรัสว่า พระหฤทัยของพระคริสต์คือ "ผลงานชิ้นเอกของพระจิตเจ้า" นี่เป็นมากกว่าเหตุการณ์ในอดีต เพราะแม้ในขณะนี้ "พระหฤทัยของพระคริสต์ยังคงมีชีวิตด้วยการทำงานของพระจิตเจ้า ผู้ซึ่งพระเยซูทรงระบุว่าเป็นแรงบันดาลใจในพันธกิจของพระองค์ และผู้ที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะส่งมาในการรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้าย พระจิตคือผู้ทำให้เราเข้าใจความร่ำรวยของเครื่องหมายแห่งสี่ข้างที่ถูกแทงของพระคริสต์ ซึ่งพระศาสนจักรได้ถือกำเนิดขึ้น" กล่าวสั้นๆ คือ "มีเพียงพระจิตเจ้านั้นที่สามารถเปิดความสมบูรณ์ของ 'มนุษย์ภายใน' ซึ่งพบในพระหฤทัยของพระคริสต์ให้แก่เรา พระองค์เพียงผู้เดียวที่ทำให้หัวใจมนุษย์ของเราถึงความเข้มแข็งจากความสมบูรณ์นั้นได้ ทีละขั้นตอน"

76. หากเราแสวงหาที่จะเจาะลึกเข้าไปในการทำงานอันลึกลับของพระจิต เราเรียนรู้ว่าพระองค์ครวญครางภายในเรา ร้องว่า "อับบา!" แท้จริงแล้ว "ข้อพิสูจน์ว่าท่านเป็นบุตรคือพระเจ้าได้ส่งพระจิตแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า 'อับบา! พระบิดา!'" เพราะ "พระจิตทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า" พระจิตเจ้าที่ทำงานในหัวใจมนุษย์ของพระคริสต์ ดึงพระองค์เข้าหาพระบิดาอย่างไม่หยุดยั้ง เมื่อพระจิตรวมเราเข้ากับความรู้สึกรักของพระคริสต์ผ่านทางพระหรรษทาน พระองค์ทำให้เรามีส่วนร่วมในความสัมพันธ์ของพระบุตรกับพระบิดา ซึ่งเราได้รับ "จิต

แห่งการเป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งทำให้เราร้องออกมาว่า 'อับบา! พระบิดา!'"

77. ความสัมพันธ์ของเรากับพระหฤทัยของพระคริสต์จึงเปลี่ยนไป ต้องขอบคุณการกระตุ้นของพระจิตที่นำเราไปสู่พระบิดา แหล่งกำเนิดของชีวิตและบ่อน้ำพุสูงสุดแห่งพระพรพรทาน พระคริสต์ไม่ได้คาดหวังให้เราเพียงแค่อยู่นในพระองค์ ความรักของพระองค์คือ "การเปิดเผยความเมตตาของพระบิดา" และความปรารถนาของพระองค์คือ โดยการผลักดันของพระจิตที่พวยพุ่งขึ้นจากพระหฤทัยของพระองค์ เราควรขึ้นไปหาพระบิดา "พร้อมกับพระองค์และในพระองค์" เราถวายพระสิริแด่พระบิดา "ผ่านทาง" พระคริสต์ "พร้อมกับ" พระคริสต์ และ "ใน" พระคริสต์ นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 สอนว่า "พระหฤทัยของพระเจ้าช่วยให้รอดเชิญชวนเราให้กลับไปสู่ความรักของพระบิดา ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของความรักที่แท้จริงทุกประการ" นี่คือนสิ่งที่พระจิตเจ้า ผู้เสด็จมาหาเราผ่านทางพระหฤทัยของพระคริสต์ แสวงหาที่จะบ่มเพาะในใจของเรา ด้วยเหตุนี้พิธีกรรม โดยผ่านการทำงานที่ชีวิตของพระจิต จึงกล่าวถึงพระบิดาเสมอจากพระหฤทัยที่กลับคืนพระชนม์ชีพของพระคริสต์

คำสอนที่เป็นปัจจุบันของพระศาสนจักรต่อพระรูปพระหฤทัย (RECENT TEACHINGS OF THE MAGISTERIUM)

78. พระหฤทัยของพระคริสต์ปรากฏเสมอในประวัติศาสตร์จิต

วิญญานคริสตชนในหลากหลายรูปแบบ ในพระคัมภีร์และในศตวรรษแรกๆ ของชีวิตพระศาสนจักร ปรากฏภายใต้ภาพลักษณ์ของสี่ข้างที่บาดเจ็บขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในฐานะน้ำพุแห่งพระหรรษทานและคำเชิญชวนสู่การพบปะที่ลึกซึ้งและเปี่ยมด้วยความรัก ในรูปลักษณ์เดียวกันนี้ ได้ปรากฏอีกครั้งในงานเขียนของนักบุญมากมาย ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ในช่วงศตวรรษหลังๆ จิตวิญญานนี้ค่อยๆ มีรูปแบบเฉพาะของการอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซู

79. พระสันตะปาปาองค์ก่อนๆ ของข้าพเจ้าได้ตรัสถึงพระหฤทัยของพระคริสต์ในรูปแบบต่างๆ ในช่วงปลายศตวรรษที่สิบเก้า พระสันตะปาปาเลโอที่ 13 สนับสนุนให้เรามอบถวายตัวแด่พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งรวมการเรียกของเราให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์และความพิศวงของเราต่อความยิ่งใหญ่ของความรักอันไร้ขอบเขตของพระองค์เข้าด้วยกัน ประมาณสามสิบปีต่อมา พระสันตะปาปาปิโอที่ 11 นำเสนอการอุทิศตนนี้ว่าเป็น "บทสรุป" ของประสบการณ์ความเชื่อคริสตชน พระสันตะปาปาปิโอที่ 12 ได้ประกาศต่อไปว่าการนมัสการพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์แสดงออกถึงการนมัสการที่เราพึงมีต่อพระเยซูคริสต์ในวิธีที่โดดเด่น ในฐานะการสังเคราะห์ที่ประเสริฐสุด

80. เมื่อเร็วๆ นี้ นักบุญยอห์นปอลที่ 2 ได้ให้ความสำคัญต่อพระรูปพระ
 หฤทัย ที่ตรงข้ามกับการฝึกฝนชีวิตฝ่ายจิตที่เคร่งครัดและละทิ้งการ
 ให้ความสำคัญกับร่างกาย ซึ่งเป็นการละเลยความมั่งคั่งของความ
 เมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะเดียวกัน พระสันตะปาปา
 ยอห์นปอลที่ 2 ยังคิดว่า เรายังไม่สายเกินไปที่ต่อต้านความคิดของ
 กลุ่มคนที่พยายามจะสร้างโลกที่ไม่เหลือที่ว่างให้พระเจ้า "การอุทิศ
 ตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์" ดังที่พัฒนาขึ้นในยุโรปเมื่อสองศตวรรษ
 ก่อน ภายใต้แรงกระตุ้นจากประสบการณ์รหัสยะของนักบุญมาร์กา
 เร็ต แมรี อลาค็อก เป็นการตอบสนองต่อความเคร่งครัดของลัทธิ
 แจนเซนนิสต์ (Jansenist rigor) ซึ่งลงเอยด้วยการเพิกเฉยต่อความ
 เมตตาอันไร้ขอบเขตของพระเจ้า... ชายและหญิงแห่งสหัสวรรษที่
 สามต้องการพระหฤทัยของพระคริสต์เพื่อรู้จักพระเจ้าและรู้จัก
 ตนเอง; พวกเขาต้องการสิ่งนี้เพื่อสร้างอารยธรรมแห่งความรัก"

81. พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ขอให้เราตระหนักในพระหฤทัยของ
 พระคริสต์ถึงการประทับอยู่อย่างใกล้ชิดและประจำวันในชีวิตของ
 เรา "ทุกคนต้องการ 'ศูนย์กลาง' สำหรับชีวิตของตน แหล่งที่มาของ
 ความจริงและความดีที่จะดึงมาใช้ในเหตุการณ์ สถานการณ์ และ
 การต่อสู้ของชีวิตประจำวัน เราทุกคน เมื่อหยุดนิ่งในความเงียบ
 จำเป็นต้องรู้สึกไม่เพียงแค่การเต้นของหัวใจของตนเอง แต่ลึกลงไป
 กว่านั้น คือการเต้นของการประทับอยู่ที่น่าไว้วางใจ ซึ่งรับรู้ได้ด้วย
 ประสาทสัมผัสแห่งความเชื่อและเป็นจริงยิ่งกว่า การประทับอยู่ของ
 พระคริสต์ หัวใจของโลก"

การรำพึงถึงพระรูปพระหฤทัยยุคสมัยของเรา

(FURTHER REFLECTIONS AND RELEVANCE FOR OUR TIMES)

82. การรำพึงถึงพระรูปพระหฤทัยพระคริสต์ไม่ใช่วิธีการเดียวที่พระจิตเจ้าประทานให้เรา เพื่อพบกับความรักของพระคริสต์ แม้จะเป็นวิธีการที่พิเศษเพียงใด แต่ชีวิตฝ่ายจิตของคริสตชนจะมีความสมบูรณ์ ลึกซึ้ง และได้รับการฟื้นฟูอย่างต่อเนื่องผ่านทาง การรำพึงภาวนา การอ่านพระวรสาร และการเจริญเติบโตในจิตวิญาณอย่างเป็นผู้ใหญ่ พระสันตะปาปาปีโอที่ 12 ทำให้ชัดเจนว่าพระศาสนจักรไม่ได้อ้างว่า "เราต้องพินิจและนมัสการในพระหฤทัยของพระเยซูว่าเป็นภาพ 'ที่เป็นทางการ' กล่าวคือ เครื่องหมายที่สมบูรณ์และเด็ดขาดของความรักแห่งพระเจ้าของพระองค์ เพราะแก่นแท้ของความรักนี้ไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเพียงพอด้วยภาพที่ถูกสร้างขึ้นใดๆ ก็ตาม"

83. กระนั้นก็ดี การอุทิศตนต่อพระรูปพระหฤทัยของพระคริสต์ก็มีความสำคัญต่อชีวิตคริสตชน เป็นการเปิดกว้างในความเชื่อและการนมัสการ ต่อบรรดาพระพรแห่งความรักของพระเจ้าต่อมวลมนุษยชน การนมัสการต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์คือ บทสังเคราะห์ของพระวรสารนิमितที่เกิดขึ้นต่อบรรดานักบุญ ไม่ใช่การบังคับให้เชื่อว่าพระวาจาของพระเจ้า แต่เป็นพลังใจที่มั่งคั่งและได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามิใช่ประโยชน์อย่างยิ่งต่อชีวิตฝ่ายจิต แม้ว่าจะไม่มีใครต้องรู้สึกถูกบังคับให้ปฏิบัติตาม หากไม่พบว่ามีประโยชน์ต่อการเดินทางทางจิตวิญาณของตนเอง แต่ในขณะเดียวกัน เราควรตระหนักว่า ดังที่

พระสันตะปาปาปีโอที่ 12 ซึ่งให้เห็น การอุทิศตนนี้ไม่สามารถกล่าวได้ว่า "มีต้นกำเนิดมาจากการเปิดเผยส่วนตัว"

84. ตัวอย่างเช่น กิจศรัทธาเรื่องการรับศีลมหาสนิทในวันศุกร์ต้นเดือน เป็นสารที่ทรงพลังในช่วงเวลาที่ผู้คนจำนวนมากหยุดรับศีลเพราะพวกเขาไม่มั่นใจในความเมตตาและการให้อภัยของพระเจ้าอีกต่อไป และมองว่าการรับศีลเป็นเหมือนรางวัลสำหรับผู้ที่มีสมบุรณ์แบบ บริบทของลัทธิเจเนซินส์ การแพร่หลายของการปฏิบัตินี้พิสูจน์แล้วว่ามิใช่ประโยชน์มหาศาล เพราะนำไปสู่ความตระหนักที่ชัดเจนขึ้นว่าในศีลมหาสนิท ความรักที่เมตตาและประทับอยู่เสมอของพระหฤทัยพระคริสต์เชิญชวนเราให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ อาจกล่าวได้ด้วยว่าการปฏิบัตินี้สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีประโยชน์ในการทำงานเดียวกันในยุคสมัยของเรา ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน ท่ามกลางจังหวะที่เร่งรีบของโลกปัจจุบันและความหมกมุ่นของเรากับเวลาว่าง การบริโภค และความบันเทิง โทรศัพท์มือถือและโซเชียลมีเดีย เราล้มที่จะหล่อเลี้ยงชีวิตของเราด้วยความเข้มแข็งของศีลมหาสนิท
85. ไม่มีใครควรถูกบังคับให้ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงในการเผาศิลในแต่ละวัน พหุสัทธิ แต่การปฏิบัตินี้ควรได้รับการแนะนำอย่างแน่นนอน เมื่อเราปฏิบัติด้วยความศรัทธา ร่วมกับพี่น้องจำนวนมากของเรา และค้นพบความรักอันยิ่งใหญ่ของพระหฤทัยพระคริสต์ในศีลมหาสนิท เรา "นมัสการ ร่วมกับพระศาสนจักร ซึ่งเป็นเครื่องหมายและการสำแดงความรักของพระเจ้าที่ไปไกลถึงขั้นรักมนุษยชาติผ่านทางพระหฤทัยของพระวจนาตถ์ผู้ทรงรับเอากาย"

86. พวกเจนเซนนิสต์หลายคนพบว่าเรื่องนี้ยากที่จะเข้าใจ เพราะพวกเขามองสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ความรู้สึก และร่างกาย ด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตร และจึงมองว่าการอุทิศตนนี้ทำให้เราเหินห่างจากการนมัสการที่บริสุทธิ์ต่อพระเจ้าผู้สูงสุด พระสันตะปาปาปีโอที่ 12 บรรยายทัศนคติแบบอภิปรัชญาของกลุ่มเหล่านั้นว่าเป็น "รหัสยะจอมปลอม" (false mysticism) ซึ่งมองว่าพระเจ้าสูงส่ง แยกตัวและห่างไกลเสียจนพวกเขามองว่าการแสดงออกทางความรู้สึกของความศรัทธาแบบชาวบ้านเป็นอันตรายและต้องการการกำกับดูแลจากพระศาสนจักร
87. อาจเป็นที่ถกเถียงได้ว่าในปัจจุบัน แทนที่ลัทธิเจนเซนนิสต์ เราพบว่าตัวเองอยู่ต่อหน้าคลื่นลูกใหญ่ของกระแสโลกนิยม (secularization) ที่พยายามสร้างโลกที่ปราศจากพระเจ้า ในสังคมของเรา เรายังเห็นการเพิ่มขึ้นของรูปแบบศาสนาที่หลากหลายซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้าแห่งความรัก แต่เป็นรูปแบบใหม่ของจิตวิญญาณที่ไร้ร่างกาย ข้าพเจ้าต้องเตือนว่าภายในพระศาสนจักรเอง ลัทธิเจนเซนนิสต์แบบทวิลักษณ์ (dualism) ที่เป็นอันตรายได้กลับมาในรูปแบบใหม่ สิ่งนี้ได้รับความแข็งแกร่งใหม่ในศตวรรษที่ผ่านมา แต่มันคือการกลับมาของลัทธิโนสติก (Gnosticism) ซึ่งพิสูจน์แล้วว่าเป็นภัยคุกคามทางจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ในศตวรรษแรกๆ ของคริสตศาสนา เพราะมันปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงของ "ความรอดของเนื้อหนัง" ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงหันสายตาไปที่พระหฤทัยของพระคริสต์และเชิญชวนพวกเราทุกคนให้ฟื้นฟูการอุทิศตนต่อพระองค์ ข้าพเจ้าหวังว่าสิ่งนี้จะดึงดูดความรู้สึกอ่อนไหวของ

คนในปัจจุบัน และช่วยเราเผชิญหน้ากับทวีลักษณ์ ทั้งเก่าและใหม่ ซึ่งการอุทิศตนนี้เสนอคำตอบที่มีประสิทธิภาพ

88. ข้าพเจ้าขอเสริมว่าพระหฤทัยของพระคริสต์ยังปลดปล่อยเราจากทวีลักษณ์อีกประเภทหนึ่งที่พบในชุมชนและผู้อภิบาลที่หมกมุ่นอยู่กับกิจกรรมภายนอกมากเกินไป การปฏิรูปโครงสร้างที่มีความเกี่ยวข้องน้อยกับพระวรสาร แผนการปรีบงค์กรที่หมกมุ่นโครงการทางโลก วิธีคิดแบบฆราวาส และโปรแกรมภาคบังคับ ผลที่ได้คือบ่อยครั้งคริสตศาสนาถูกพรากเอาความบรรเทาใจที่อ่อนโยนของความเชื่อ ความสุขในการรับใช้ผู้อื่น ความร้อนรนในการมุ่งมั่นส่วนตัวต่อพันธกิจ ความงามของการรู้จักพระคริสต์ และความกตัญญูอย่างลึกซึ้งที่เกิดจากมิตรภาพที่พระองค์มอบให้และความหมายสูงสุดที่พระองค์มอบให้แก่ชีวิตของเรา นี่ก็เป็นการแสดงออกของความเป็นอื่นที่ลวงตาและไร้ร่างกายเช่นกัน
89. เมื่อเรายอมจำนนต่อทัศนคติเหล่านี้ ซึ่งแพร่หลายมากในยุคของเรา เรามักจะสูญเสียความปรารถนาที่จะได้รับการรักษา สิ่งนี้ข้าพเจ้าให้เสนอต่อพระศาสนจักรทั้งหมดให้มีการไตร่ตรองใหม่เกี่ยวกับความรักของพระคริสต์ซึ่งแสดงผ่านพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เพราะที่นั่นเราพบพระวรสารทั้งหมด บทสังเคราะห์ของความจริงแห่งความเชื่อของเรา ทุกสิ่งที่เรานับถือและแสวงหาในความเชื่อ ทุกสิ่งที่ตอบสนองต่อความต้องการที่ลึกซึ้งที่สุดของเรา
90. การรำลึกถึงพระหฤทัยของพระคริสต์เป็นบทสังเคราะห์ที่มีชีวิตของพระวรสาร เราสามารถทำตามแบบอย่างของนักบุญเทเรซาแห่งพระ

กุมารเยซู คือ "วางความไว้วางใจจากใจจริง ไม่ใช่ในตัวเอง แต่ในพระเมตตาอันไร้ขอบเขตของพระเจ้าผู้ทรงรักเราอย่างไม่มีเงื่อนไข และได้ประทานทุกสิ่งให้แก่เราแล้วในไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์" เปรเซาสามารถทำสิ่งนี้ได้เพราะนางได้ค้นพบในพระหฤทัยของพระคริสต์ว่าพระเจ้าคือความรัก "สำหรับฉัน พระองค์ได้ประทานพระเมตตาอันไร้ขอบเขต และผ่านสิ่งนี้ฉันพินิจและนมัสการความสมบูรณ์แบบอื่นๆ ของพระเจ้า" นั่นคือเหตุผลที่บทกวีนาเยอดนิยมซึ่งพุ่งตรงเหมือนลูกศรไปที่พระหฤทัยของพระคริสต์ กล่าวสั้นๆ ว่า "พระเยซูเจ้าข้า ลูกวางใจในพระองค์" ไม่จำเป็นต้องมีคำอื่นใดอีก

91. ในบทต่อๆ ไป เราจะเน้นย้ำสองแง่มุมสำคัญที่การอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ในปัจจุบันจำเป็นต้องรวมเข้าด้วยกัน เพื่อให้สามารถหล่อเลี้ยงเราและนำเราเข้าใกล้พระวรสารได้ต่อไป ประสบการณ์ทางจิตวิญญาณส่วนบุคคล และความมุ่งมั่นในพันธกิจของชุมชน

พระหฤทัยของพระคริสต์: สัญลักษณ์แห่งความรักที่สัมผัสได้

การอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระคริสต์คือการมอบการองค์พระเยซูทั้งครบ ผู้ทรงรักเราด้วยความรักทั้งแบบพระเจ้าและมนุษย์ พระหฤทัยเป็นสัญลักษณ์ที่ต้องได้ของความรักอันไร้ขอบเขตนี้ ซึ่งนำเราไปสู่ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์และพระตรีเอกภาพ

พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์คืออะไร?

**ไม่ใช่อวัยวะ
แต่คือองค์พระคริสต์**

เราไม่สามารถพระเยซูทั้งครบ โดยมี
พระหฤทัยเป็นเครื่องหมายพิเศษ
แห่งความรักของพระองค์

**นับถึงการพระองค์
ไม่ใช่พระรูป**

พระรูปเปรียบเหมือน "นิ้วที่
ชี้ไปที่ดวงจันทร์" ซึ่งนำเราไปสู่
พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์

ความรักที่จับต้องได้

พระหฤทัยแสดงถึงความเปี่ยมมนุษย์
ที่แท้จริงของพระเยซู ผู้ทรงมีความ
รู้ลึกและรักเราด้วยใจมนุษย์

**ความรักสามเท่าและ
หนทางสู่พระบิดา**

รวมความรัก 3 ระดับ

พระหฤทัยของพระคริสต์รวม
ความรักแบบพระเจ้า, ความรัก
ทางจิตวิญญาณ, และ
ความรักที่สัมผัสได้

หนทางสู่พระตรีเอกภาพ

การเข้าสู่พระหฤทัยของพระเยซู
นำเราไปพบพระบิดา ("อับบา")
โดยผ่านทางพระจิตเจ้า

บทสรุปแห่งพระพรสาร

การอุทิศตนนี้คือบทสรุปของความ
เชื่อคริสตชนและเป็นคำตอบสำหรับ
ความท้าทายในยุคสมัยของเรา

บทที่ 4 ความรักที่มอบตนเองเป็นเครื่องดื่ม

(A LOVE THAT GIVES ITSELF AS DRINK)

92. ให้เรากลับไปที่พระคัมภีร์ ซึ่งเป็นข้อความที่ได้รับการดลใจ และเหนือสิ่งอื่นใด คือที่ที่เราพบกับการเปิดเผยของพระเจ้า ที่นั่น และในธรรมประเพณีที่มีชีวิตของพระศาสนจักร เราได้ยินสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์จะบอกเราผ่านทางประวัติศาสตร์ โดยการอ่านข้อความจากพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เราจะเข้าใจพระวาจาของพระเจ้าที่นำทางการเดินทางทางจิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่ของประชากรของพระองค์ตลอดมา

พระเจ้าผู้ทรงกระหายความรัก (A GOD WHO THIRSTS FOR LOVE)

93. พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าประชาชนที่เดินทางผ่านทะเลทรายและโหยหาอิสรภาพได้รับคำสัญญาถึงน้ำแห่งชีวิตที่อุดมสมบูรณ์ "ท่านจะตักน้ำด้วยความชื่นบานจากบ่อน้ำแห่งความรอด" คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ค่อยๆ รวมตัวกันรอบๆ ภาพลักษณ์ของน้ำที่ชำระล้าง "เราจะพรมน้ำสะอาดบนท่าน และท่านจะสะอาด... เราจะใส่จิตใจใหม่ไว้ภายในท่าน" น้ำนี้จะมอบความสมบูรณ์แห่งชีวิตแก่ประชากรของพระเจ้า เปรียบเสมือนน้ำพุที่ไหลออกจากพระวิหาร นำความมั่งคั่งแห่งชีวิตและความรอดมาให้ "และแม่น้ำไหลไปที่ใด สัตว์มีชีวิตทุกชนิดก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้... และเมื่อแม่น้ำไหลลงสู่ทะเล น้ำเค็มจะกลายเป็นน้ำจืด ทุกสิ่งจะมีชีวิตในที่ซึ่งแม่น้ำไหลไป"

94. เทศกาลอยู่เพิง (Sukkot) ของชาวยิว ซึ่งระลึกถึงการเดินทางสี่สิบปีของอิสราเอลในทะเลทราย ค่อยๆ นำสัญลักษณ์ของน้ำมาเป็นองค์ประกอบหลัก มีพิธีถวายนํ้าทุกเช้า ซึ่งจะศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในวันสุดท้ายของเทศกาล เมื่อขบวนแห่ใหญ่เคลื่อนไปยังพระวิหาร มีการเดินรอบแท่นบูชาเจ็ดรอบ และถวายนํ้าแด่พระเจ้าท่ามกลางเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี
95. รุ่งอรุณแห่งยุคพระเมสสิยาห์ถูกพรรณนาว่าเป็นน้ำพุที่พุ่งขึ้นมาเพื่อประชาชน "เราจะเทจิตใจแห่งความเมตตาและการวอนขอลงเหนือราชวงศ์ดาวิดและผู้อาศัยในเยรูซาเล็ม และเขาจะมองดูผู้ที่เขาได้แทง... ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ดาวิดและผู้อาศัยในเยรูซาเล็ม เพื่อชำระล้างบาปและความมลทิน"
96. ผู้ที่ถูกแทง น้ำพุที่ไหลริน การหลั่งไหลของจิตใจแห่งความเมตตาและการวอนขอ คริสตชนกลุ่มแรกย่อมพิจารณาว่าคำสัญญาเหล่านี้สำเร็จสมบูรณ์ในสีข้างที่ถูกแทงของพระคริสต์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิตใหม่ ในพระวรสารนักบุญยอห์น เราพินิจความสมบูรณ์นั้น จากสีข้างที่บาดเจ็บของพระเยซู น้ำแห่งพระจิตได้หลั่งไหลออกมา "ทหารคนหนึ่งใช้หอกแทงสีข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที" ผู้นิพนธ์พระวรสารระลึกถึงคำพยากรณ์ที่พูดถึงน้ำพุที่เปิดออกในเยรูซาเล็มและผู้ที่ถูกแทง น้ำพุที่เปิดออกนั้นคือสีข้างที่บาดเจ็บของพระคริสต์
97. ก่อนหน้านี้ พระวรสารของยอห์นได้พูดถึงเหตุการณ์นี้ เมื่อใน "วันสุดท้ายของเทศกาล" พระเยซูทรงร้องตะโกนต่อหน้าผู้คนที่เฉลิม

ฉลองขบวนแห่ใหญ่กว่า "ใครที่กระหาย ให้เขามาหาเราและดื่ม... แม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกมาจากใจของเขา" อย่างไรก็ตาม เพื่อให้สิ่งนี้สำเร็จ จำเป็นที่ "เวลา" ของพระเยซูจะต้องมาถึง เพราะพระองค์ "ยังไม่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์" ความสมบูรณ์นั้นจะมาถึงบนไม้กางเขน ในโลหิตและน้ำที่ไหลจากสี่ข้างขององค์พระผู้เป็นเจ้า

98. หนังสือวิวรณ์นำคำพยากรณ์เรื่องผู้ที่ถูกแทงและน้ำพุกลับมา กล่าวถึง "ทุกนัยน์ตาจะเห็นพระองค์ แม้กระทั่งคนเหล่านั้นที่แทงพระองค์" และ "เชิญผู้ที่กระหายเข้ามาเถิด เชิญผู้ที่ปรารถนาจะรับน้ำแห่งชีวิตเป็นของขวัญเข้ามารับเถิด"

99. สี่ข้างที่ถูกแทงของพระเยซูคือแหล่งกำเนิดความรักที่พระเจ้าทรงแสดงต่อประชากรของพระองค์ในหลากหลายวิธี ขอให้เราระลึกถึงพระวาจาบางตอนของพระองค์ "เพราะเจ้ามีค่าในสายตาของเรา และได้รับเกียรติ และเรารักเจ้า" "หญิงคนหนึ่งจะลืมนกที่ยังกินนมหรือไม่ส่งสารบุตรในครรภ์ของนางได้หรือ? แม้ว่าคนเหล่านี้จะลืมน แต่เราจะไม่ลืมนเจ้า ดูสิ เราได้จารึกชื่อเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา" "เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้น เราจึงมีความซื่อสัตย์ต่อเจ้าสืบไป"

100. ผู้เผยพระวจนะโฮเซยาถึงกับกล่าวถึงหัวใจของพระเจ้า ผู้ซึ่ง "จงพวกเขาด้วยเชือกแห่งมนุษยธรรม ด้วยสายใยแห่งความรัก" เมื่อความรักนั้นถูกปฏิเสธ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสได้ว่า "ใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความสงสารของเราอุ่นขึ้นและอ่อนโยน" ความรักเมตตาของพระเจ้าย่อมได้รับชัยชนะเสมอ และจะพบการแสดงออก

ที่ประเสริฐสุดในพระคริสต์ พระวาจาแห่งความรักขั้นสุดท้ายของพระองค์

101. พระหฤทัยที่ถูกแทงของพระคริสต์รวบรวมคำประกาศความรักทั้งหมดของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ความรักนั้นไม่ใช่เพียงคำพูด แต่สี่ข้างที่เปิดออกของพระบุตรคือแหล่งชีวิตสำหรับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ รัก เป็นน้ำพุที่ดับความกระหายของประชากรของพระองค์ ดังที่นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 ชี้ให้เห็นว่า องค์ประกอบสำคัญของการอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณของพระศาสนจักรตลอดประวัติศาสตร์ เพราะตั้งแต่เริ่มต้น พระศาสนจักรได้มองไปที่พระหฤทัยของพระคริสต์ที่ถูกแทงบนไม้กางเขน

เสียงสะท้อนของพระวาจาในประวัติศาสตร์ (ECHOES OF THE WORD IN HISTORY)

102. ให้เราพิจารณาบางวิถีทางที่ประวัติศาสตร์ความเชื่อคริสตชนเข้าใจความสำเร็จของคำพยากรณ์เหล่านี้ บรรดาบิดาจารย์ของพระศาสนจักร โดยเฉพาะในเอเชียไมเนอร์ พูดถึงสี่ข้างที่บาดเจ็บของพระเยซูว่าเป็นแหล่งน้ำแห่งพระจิตเจ้า พระวาจา พระพรชาน และศีลศักดิ์สิทธิ์ ความกล้าหาญของมรณสักขีเกิดจาก "น้ำพุสวรรค์แห่งน้ำที่มีชีวิตที่ไหลจากสี่ข้างของพระคริสต์" ผู้มีความเชื่อซึ่งบังเกิดใหม่ในพระจิต ออกมาจากรอยแยกในหินผา; "เราได้ออกมาจากพระหฤทัยของพระคริสต์" สี่ข้างที่บาดเจ็บของพระองค์ ซึ่งเข้าใจว่าเป็นพระหฤทัยที่เปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า มาถึงเราดังกระแสน้ำแห่งชีวิต

103. นักบุญออกัสตินเปิดทางสู่การอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ในฐานะสถานที่แห่งการพบปะส่วนตัวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับออกัสติน สี่ข้างที่บาดเจ็บของพระคริสต์ไม่เพียงเป็นแหล่งพระพรหรรษาและศีลศักดิ์สิทธิ์ แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการรวมเป็นหนึ่งเดียวอย่างใกล้ชิดกับพระคริสต์ เป็นฉากแห่งการพบปะของความรักที่นั่นเราพบแหล่งกำเนิดของปรีชาญาณอันล้ำค่าที่สุด ซึ่งคือความรู้ถึงพระองค์ ออกัสตินเขียนว่า ยอห์น ศิษย์ผู้เป็นที่รัก ซึ่งเอนกายพิงพระอุระของพระเยซูในการรับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้าย ได้เข้าไปใกล้สถานที่ลับแห่งปรีชาญาณ
104. นักบุญเบอร์นาร์ดนำเสนอสัญลักษณ์ของสี่ข้างที่ถูกแทงขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาใช้ และเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเป็นการเปิดเผยและการหลั่งไหลของความรักทั้งหมดในพระหฤทัยของพระองค์ ผ่านบาดแผลนั้น พระคริสต์ทรงเปิดพระหฤทัยให้เรา และทำให้เราเข้าถึงรหัสธรรมแห่งความรักและความเมตตาอันไร้ขอบเขตของพระองค์ บาดแผลที่ร่างกายของพระองค์ได้เปิดเผยความลับในพระหฤทัยของพระองค์
105. หัวข้อนี้ปรากฏอีกครั้งโดยเฉพาะในวิลเลียมแห่งแซนด์-เฮียร์รี ผู้เชื้อเชิญให้เราเข้าสู่พระหฤทัยของพระเยซู สำหรับเขา สถานที่ที่เหมาะสมซึ่งความรักครอบครองอยู่อย่างสมบูรณ์คือพระหฤทัยของพระคริสต์
106. นักบุญโบนาเวนตูรารวมกระแสจิตวิญญาณทั้งสองนี้เข้าด้วยกัน ท่านนำเสนอพระหฤทัยของพระคริสต์ว่าเป็นแหล่งกำเนิดของศีล

ศักดิ์สิทธิ์และพระหรรษทาน และกระตุ้นให้การพิณพระหฤทัยนั้น กลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน เป็นการพบปะส่วนตัวแห่ง ความรัก

107. โบนาเวนตูราทำให้เราซาบซึ้งกับความงามของพระหรรษทานและ ศีลศักดิ์สิทธิ์ที่ไหลจากบ่อน้ำแห่งชีวิต คือสี่ข้างที่บาดเจ็บขององค์ พระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้พระศาสนจักรก่อกำเนิดขึ้นจากสี่ข้างของพระ คริสต์ที่หลับไหลบนไม้กางเขน

108. จากนั้น โบนาเวนตูราขอให้เราก้าวไปอีกขั้น เพื่อที่การเข้าถึงพระ หรรษทานจะไม่ถูกมองว่าเป็นเวทมนตร์ แต่เป็นความสัมพันธ์ โดยตรงกับพระคริสต์ เป็นการพำนักอยู่ในพระหฤทัยของพระองค์ เพื่อให้ใครก็ตามที่ดื่มจากแหล่งนั้นกลายเป็นเพื่อนของพระคริสต์ เป็นหัวใจที่รัก "จงลุกขึ้นเถิด โอวิญญานผู้เป็นเพื่อนของพระคริสต์ และจงเป็นนกเขาที่ทำรังในซอกหินผา"

การแพร่ขยายของการอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ (THE SPREAD OF DEVOTION TO THE HEART OF CHRIST)

109. ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป สี่ข้างที่บาดเจ็บของพระคริสต์ ในฐานะที่พำนัก แห่งความรักและบ่อน้ำพุแห่งชีวิตพระหรรษทาน เริ่มเชื่อมโยงกับ พระหฤทัยของพระองค์ โดยเฉพาะในชีวิตอาราม

110. สตรีศักดิ์สิทธิ์จำนวนมาก เมื่อเล่าถึงประสบการณ์การพบกับพระ คริสต์ ได้พูดถึงการพักผ่อนในพระหฤทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เป็นแหล่งชีวิตและสันติสุขภายใน เช่น นักบุญลูทการ์ด นักบุญ เมคทิลด์ แห่งฮัคเคบอร์น นักบุญแอนเจลา แห่งโพลีญู และจูเลียน

แห่งนอริช นักบุญเจอทรุดแห่งเฮลพ์ตา แม่ชีคณะซิสเตอร์เรียน เล่าถึงช่วงเวลาภาวนาที่นางเอนศีรชะพึงพระหฤทัยของพระคริสต์และได้ยินเสียงเต้นของหัวใจ เจอทรุดสรุปว่า "เสียงหวานละมุนของจังหวะหัวใจเหล่านั้นถูกสงวนไว้สำหรับยุคสมัยใหม่ เพื่อที่เมื่อได้ยินเสียงนั้น โลกที่แก่ชราและอ่อนๆ เย็นๆ ของเราอาจได้รับการฟื้นฟูในความรักของพระเจ้า"

111. คณะคาร์ทูเซียน โดยเฉพาะลูดอล์ฟแห่งแซกโซนี พบว่าการอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์เป็นวิธีการเติบโตในความค้นหาและความใกล้ชิดกับพระคริสต์ นักบุญแคทเธอรินแห่งเซียนนาเขียนว่าพระหฤทัยที่เปิดออกของพระคริสต์ทำให้เรามีการพบปะส่วนตัวที่มีชีวิตชีวาด้วยความรักอันไร้ขอบเขตของพระองค์

112. การอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ค่อยๆ ผ่านกำแพงอารามออกมาเพื่อเสริมสร้างจิตวิญญาณของครูบาอาจารย์ นักเทศน์ และผู้ก่อตั้งคณะนักบวชผู้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งนำไปเผยแพร่จนสุดปลายแผ่นดินโลก

113. สิ่งสำคัญอย่างยิ่งคือการริเริ่มของนักบุญจอห์น ยูดส์ ผู้ซึ่งโน้มน้าวให้บิชอปอนุมัติการเฉลิมฉลองวันสมโภชพระหฤทัยที่น่าเคารพรักยิ่งขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นครั้งแรก

นักบุญฟรานซิส เดอ ซาลส์ (SAINT FRANCIS DE SALES)

114. ในยุคสมัยใหม่ ต้องกล่าวถึงคุณูปการสำคัญของนักบุญฟรานซิส เดอ ซาลส์ ท่านมักพินิจพระหฤทัยที่เปิดออกของพระคริสต์ ซึ่งเชิญชวนให้เราพำนักอยู่ภายใน ในความสัมพันธ์ส่วนตัวแห่งความ

รัก ในงานเขียนของท่าน ท่านต่อต้านศีลธรรมที่เข้มงวดและความเคร่งครัดทางกฎหมาย โดยนำเสนอพระหฤทัยของพระเยซูว่าเป็นคำเชิญชวนสู่ความไว้วางใจอย่างสมบูรณ์ในการทำงานอันลึกลับของพระหรรษทาน

115. สำหรับฟรานซิส เดอ ซาลส์ การอุทิศตนที่แท้จริงไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์หรือความเคร่งครัดเพียงเปลือกนอก แต่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ส่วนตัวที่แต่ละคนรู้สึกว่าจะพระคริสต์ทรงรู้จักและรักตนอย่างมีเอกลักษณ์ "พระหฤทัยที่น่าเคารพรักและน่ารักที่สุดของพระอาจารย์ของเรา... เป็นหัวใจที่ชื่อของเราทั้งหมดถูกจารึกไว้" ด้วยภาพชื่อของเราที่เขียนไว้บนพระหฤทัยของพระคริสต์ ท่านพยายามแสดงให้เห็นว่าความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเราแต่ละคนไม่ใช่สิ่งที่เป็นนามธรรม แต่เป็นเรื่องส่วนตัวอย่างยิ่ง
116. ฟรานซิสเห็นว่าประสบการณ์ความรักของพระคริสต์เป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตฝ่ายจิต "ใช่แล้ว ลูกสาวที่รัก พระองค์คิดถึงลูก ไม่ใช่แค่นั้น แต่แม้กระทั่งเส้นผมที่เล็กที่สุดบนศีรษะของลูก นี่คือการให้ความหวัง ความเชื่อและต้องไม่สงสัยเลย" ดังนั้น ผู้มีความเชื่อจึงสามารถละวางตนเองอย่างสมบูรณ์ในพระหฤทัยของพระคริสต์
117. ในขณะเดียวกัน ท่านเสนอให้ประสบการณ์นี้เกิดขึ้นท่ามกลางกิจกรรม การกิจ และหน้าที่ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่แค่ในการภาวนา แต่ในการดำเนินชีวิตทุกวันด้วยจิตวิญญาณแห่งความเรียบง่าย ละวาง และยอมจำนนวิญญาณ การกระทำ และความสำเร็จ

ของเราต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ด้วยความรักที่เปี่ยมด้วยความ
ไว้วางใจอย่างสมบูรณ์

118. ด้วยเหตุนี้ เมื่อมองหาสัญลักษณ์เพื่อถ่ายทอดวิสัยทัศน์ชีวิตฝ่ายจิต
ของท่าน ฟรานซิส เดอ ซาลส์ สรุปล่าว่า "ข้าพเจ้าคิดว่า... เราควรใช้
ตราสัญลักษณ์เป็นรูปหัวใจดวงเดียวที่ถูกแทงด้วยลูกศรสองดอก
ทั้งหมดล้อมรอบด้วยมงกุฎหนาม"

คำประกาศความรักครั้งใหม่ (A NEW DECLARATION OF LOVE)

119. ภายใต้อิทธิพลอันดีงามของจิตวิญญาณซาเลเซียนนี้ เหตุการณ์ที่
ปาเรย์-เลอ-โมนิยาน (Paray-le-Monial) ได้เกิดขึ้นในช่วงปลาย
ศตวรรษที่ 17 นักบุญมาร์กาเร็ต แมรี อลาค็อก รายงานถึงชุดการ
ประจักษ์ที่น่าทึ่งของพระคริสต์ พื้นฐานของสิ่งเหล่านี้คือคำประกาศ
ความรัก "พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของเราลุกโชนด้วยความรักต่อมนุษย์
และต่อตัวเธอโดยเฉพาะ จนไม่สามารถกักเก็บเปลวไฟแห่งความรัก
อันร่าร้อนไว้ในตนเองได้อีกต่อไป จำต้องหลั่งไหลผ่านเธอและ
สำแดงแก่มนุษย์"
120. บันทึกของนักบุญมาร์กาเร็ต แมรี ทรงพลังและน่าประทับใจยิ่ง
"พระองค์ทรงเปิดเผยความมหัศจรรย์แห่งความรักของพระองค์และ
ความลับที่อธิบายไม่ได้ของพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์... จนพระองค์เปิด
มันให้แก่ข้าพเจ้าเป็นครั้งแรก ในลักษณะที่น่าตื่นตะลึงและสัมผัสได้
จนข้าพเจ้าไม่มีที่ว่างให้สงสัย"
121. ความตระหนักรู้อันทรงพลังถึงความรักของพระเยซูคริสต์ที่นักบุญ
มาร์กาเร็ต แมรี มอบให้เรา สามารถกระตุ้นเราสู่การรวมเป็นหนึ่ง

เดียวกับพระองค์ให้มากยิ่งขึ้น แก่นของข้อความคือ "นี่คือหัวใจที่รักมนุษย์มากเสียจนไม่ละเว้นสิ่งใด แม้กระทั่งยอมสละและเผาผลาญตนเองเพื่อแสดงความรักต่อพวกเขา"

122. การประจักษ์นี้เชิญชวนเราให้เติบโตในการพบปะกับพระคริสต์ วางความไว้วางใจของเราทั้งหมดในความรักของพระองค์ จนกว่าเราจะบรรลุความเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างสมบูรณ์และเด็ดขาด ให้พระหฤทัยของพระเยซูเข้ามาแทนที่ใจของเรา ให้พระองค์มีชีวิตและทำงานในเรา

123. ในข้อความแรกที่นักบุญมาร์กาเร็ต แมรี ได้รับ คำเชิญนี้ถูกแสดงออกด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนและเปี่ยมด้วยความรัก "พระองค์ทรงขอหัวใจของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าขอให้พระองค์รับไป ซึ่งพระองค์ก็ทรงทำ และวางมันไว้ในพระหฤทัยที่นำเคารพรักของพระองค์เอง"

124. อีกจุดหนึ่ง เราเห็นว่าผู้ที่มอบพระองค์เองแก่เราคือพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพและทรงสิริรุ่งโรจน์ เปี่ยมด้วยชีวิตและแสงสว่าง บาดแผลแห่งมหาทรมานไม่ได้หายไป แต่บัดนี้ถูกเปลี่ยนรูป เราเห็นรหัสธรรมปัสกาในความงดงามทั้งหมด พระเยซูปรากฏพระองค์พร้อมบาดแผลทั้งห้าที่ส่องแสงดุจดวงอาทิตย์ แต่เหนือสิ่งอื่นใดจากพระอูระที่นำเคารพรัก ซึ่งดูเหมือนเตาไฟที่ลุกโชน เป็นแหล่งกำเนิดที่มีชีวิตของเปลวไฟเหล่านั้น

นักบุญโคลัสเต เดอ ลา โคลอมเบียร์

(SAINT CLAUDE DE LA COLOMBIÈRE)

125. เมื่อนักบุญโคลัสเต เดอ ลา โคลอมเบียร์ ทราบถึงประสบการณ์ของนักบุญมาร์กาเรต แมรี ท่านรีบปกป้องนางและเริ่มเผยแพร่เรื่องราวการประจักษ์ นักบุญโคลัสเตมีบทบาทพิเศษในการพัฒนาความเข้าใจเรื่องการอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์และความหมายในแสงสว่างของพระวรสาร
126. นักบุญโคลัสเตยืนยันว่าการพิณิจพระหฤทัยของพระเยซู เมื่อเป็นของแท้ ไม่ได้กระตุ้นความหลงตนเองหรือความมั่นใจในประสบการณ์หรือความพยายามของมนุษย์ แต่เป็นการละวางตนเองในพระคริสต์ซึ่งเติมเต็มชีวิตด้วยสันติสุขและความมั่นคง ท่านแสดงความมั่นใจอย่างสมบูรณ์นี้ในบทภาวนาอันโด่งดัง "ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้ามั่นใจยิ่งนักว่าพระองค์ทรงเฝ้าดูผู้ที่หวังในพระองค์... ข้าพเจ้าจะไม่สูญเสียความหวัง... สำหรับข้าพเจ้า พระเจ้าข้า ความมั่นใจทั้งหมดของข้าพเจ้าคือความมั่นใจนั่นเอง"
127. จิตวิญญาณของบุญราศีโคลัสเต เดอ ลา โคลอมเบียร์ เป็นผลมาจากการสังเคราะห์ที่ยอดเยี่ยมระหว่างประสบการณ์ทางจิตวิญญาณอันลึกซึ้งของนักบุญมาร์กาเรต แมรี และรูปแบบการพิณิจที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมที่พบใน *การฝึกฝนทางจิตวิญญาณ* (Spiritual Exercises) ของนักบุญอิกลนาทียุส แห่งโลโยลา

128. ท่านสะท้อนใจว่า "ข้าพเจ้าขอบอแก้วข้าพเจ้าใหม่อีกครั้งแต่พระ
หฤทัยนี้ที่ปราศจากความโกรธ ปราศจากความขมขื่น เปี่ยมด้วย
ความเห็นอกเห็นใจอย่างแท้จริงต่อศัตรู"

นักบุญชาร์ลส์ เดอ ฟูโกต์ และนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู

(SAINT CHARLES DE FOUCAULD AND SAINT THERESE OF THE
CHILD JESUS)

129. นักบุญชาร์ลส์ เดอ ฟูโกต์ และนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู ได้
ปรับเปลี่ยนบางแง่มุมของการอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระคริสต์
และช่วยให้เราเข้าใจมั่นในจิตวิญญาณแห่งพระวรสารมากยิ่งขึ้น

พระเยซู คาริตัส (Jesus Caritas)

130. ญาติของชาร์ลส์ เดอ ฟูโกต์ มารีย์ เดอ บองดี มีบทบาทสำคัญใน
การกลับใจของท่าน นางแสดงให้เห็นภาพพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์
สิ่งที่มีาริปลูกในตัวท่านคือความตระหนักรู้อันรุนแรงถึงความรักของ
พระเยซู ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่การอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระเยซู
ที่ซึ่งท่านพบความเมตตาอันไร้ขอบเขต

131. ต่อมา พระสงฆ์ผู้แนะนำวิญญาณของท่าน ช่วยให้ชาร์ลส์เข้าใจ
รหัสธรรมอันล้ำค่าของ "พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์นี้" ชาร์ลส์มอบถวายตัว
แต่พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ และกลายเป็นฤๅษี "ภายใต้นามแห่งพระ
หฤทัยของพระเยซู"

132. มิตรภาพของท่านกับพระเยซู แบบใจถึงใจ ไม่ใช่ความศรัทธา ส่วนตัวที่ปิดกั้น มันสร้างแรงบันดาลใจให้ท่านดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย ในนาซาเร็ธ ด้วยความปรารถนาที่จะเลียนแบบพระคริสต์

นักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู (Saint Therese of the Child Jesus)

133. นักบุญเทเรซาก็ได้รับอิทธิพลจากการฟื้นฟูการอุทิศตนครั้งใหญ่ อย่างไรก็ตาม การอุทิศตนของนางมีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างจากความศรัทธาทั่วไปในยุคนั้น
134. เมื่อเทเรซาอายุสิบห้าปี นางพูดถึงพระเยซูว่าเป็นผู้ "ซึ่งพระหฤทัยเต้นเป็นจังหวะเดียวกับของฉัน" นางคิดว่า "พระหฤทัยของคู่มั้น ของฉันเป็นของฉันคนเดียว เช่นเดียวกับที่ใจของฉันเป็นของพระองค์คนเดียว"
135. ในบทกวีบทหนึ่ง เทเรซาแสดงความหมายของการอุทิศตน ซึ่งเกี่ยวกับมิตรภาพและความมั่นใจ มากกว่าความไว้วางใจในการเสียสละของตนเอง "ฉันต้องการหัวใจที่ลูกโซนด้วยความอ่อนโยน... ผู้รักทุกสิ่งในตัวฉัน แม้กระทั่งความอ่อนแอของฉัน... ดังนั้น สำหรับ 'ไฟชำระ' ของฉัน ฉันเลือกความรักที่ลูกโซนของพระองค์ โอ พระหฤทัยแห่งพระเจ้าของข้าพเจ้า!"
136. ข้อความที่สำคัญที่สุดอาจเป็นจดหมายที่เขียนถึงเพื่อนของนาง มอริช เบลลิแยร์ "เมื่อฉันเห็นมารีย์ชวามักดาลา... ฉันรู้สึกลัวใจของนาง เข้าใจหัวใจแห่งความรักและความเมตตาของพระหฤทัยพระเยซู... นับตั้งแต่ฉันได้รับพระพรหรรษาให้เข้าใจความรักของพระหฤทัยพระเยซู ฉันยอมรับว่ามันได้ขับไล่ความกลัวทั้งหมดออกจากใจของ

ฉัน ความทรงจำถึงความผิดพลาดของฉันทำให้ฉันถ่อมตน... แต่ความทรงจำนี้พุดกับฉันถึงความเมตตาและความรักมากยิ่งขึ้นกว่า"

137. นักปราชญ์แห่งพระศาสนจักรผู้ชาญฉลาดท่านนี้ทำให้ผู้ที่พยายามจำกัดความเมตตาของพระเจ้าต้องเงยบลง "หากฉันได้ก่ออาชญากรรมที่เป็นไปได้ทั้งหมด ฉันก็จะยังมีความมั่นใจเช่นเดิม ฉันรู้สึกว่าการผิดมากมายมหาศาลนี้จะเป็นเหมือนหยดน้ำที่ถูกโยนลงในเตาไฟที่ลุกโชน"

138. เทเรซาช่วยพี่สาวของนาง "มารีแห่งพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์" ให้หลีกเลี่ยงการเน้นการอุทิศตนไปที่ความทุกข์ทรมาน เทเรซาแนะนำ **ความมั่นใจ (Confidence)** ว่าเป็นเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและดีที่สุด เป็นที่พอพระทัยต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ "ความมั่นใจและไม่มีอะไรอื่นนอกจากความมั่นใจ ที่จะนำเราไปสู่ความรัก"

139. ในงานเขียนของนาง เทเรซาพูดถึงการต่อสู้กับรูปแบบจิตวิญญาณที่เน้นความพยายามของมนุษย์มากเกินไป สำหรับนาง "บุญกุศลไม่ได้อยู่ที่การทำหรือการให้มาก แต่อยู่ที่การรับ" นางแนะนำวิธีที่เรียบง่ายและรวดเร็วในการยึดพระเจ้าไว้ "ด้วยพระหฤทัยของพระองค์"

140. นางเขียนถึงเลโอนี พี่สาวของนางว่า "ฉันรับรองกับพี่ว่าพระเจ้าใจดีกว่าที่พี่เชื่อมาก... สำหรับฉัน ฉันพบว่าความสมบูรณ์แบบนั้นปฏิบัติได้ง่ายมาก เพราะฉันเข้าใจว่ามันเป็นเรื่องของการยึดพระเยซูไว้ด้วยพระหฤทัยของพระองค์... ดูเด็กเล็กๆ ที่เพิ่งทำให้แม่รำคาญ...

หากเขาวิ่งมาหาแม่ ยืนแขนเล็กๆ ออกมา ยิ้มและพูดว่า 'จูบหนูหน่อย หนูจะไม่ทำอีกแล้ว' แม่จะไม่กอดเขาไว้แนบอกรอย่างอ่อนโยน และสัมผัสความซุกซนของเขาหรือ? ...ถ้าเขาจับแม่ด้วยหัวใจของแม่ เขาจะไม่ถูกลงโทษ"

141. นางเขียนว่า "หนทางของฉันคือความมั่นใจและความรักล้วนๆ... ฉันเห็นว่ามันเพียงพอแล้วที่จะตระหนักถึงความไม่มีอะไรเลยของตนเอง และละวางตนเองเหมือนเด็กในอ้อมแขนของพระเจ้า"

142. นางเปรียบเทียบกับความรักของพ่อ "ฉันไม่เชื่อว่าหัวใจของพ่อจะต้านทานความมั่นใจแบบลูกของลูกตนเองได้... พ่อตระหนักว่าลูกจะทำผิดซ้ำอีกมากกว่าหนึ่งครั้ง แต่พ่อก็พร้อมจะให้อภัยเสมอ หากลูกจับพ่อด้วยหัวใจของพ่อเสมอ"

เสียงสะท้อนภายในคณะเยสุอิต

(RESONANCES WITHIN THE SOCIETY OF JESUS)

143. เราได้เห็นแล้วว่านักบุญโคลัสต์ เดอ ลา โคลอมเปียร์ ผสมผสานประสบการณ์ของนักบุญมาร์กาเร็ต แมรี เข้ากับเป้าหมายของ *การฝึกฝนทางจิตวิญญาณ*

144. จิตวิญญาณของคณะเยสุอิตมักนำเสนอ "ความรู้ภายในเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่จะรักและติดตามพระองค์อย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น" นักบุญอิกนาติอุสเชิฆวนให้เราเข้าสู่พระหฤทัยของพระคริสต์เมื่อพินิจสี่ข้างที่บาดเจ็บ นี่คือการขยายหัวใจของเราเอง การสนทนา (Colloquies) ที่นักบุญอิกนาติอุสเสนอนั้นเกี่ยวข้องกับการสนทนาแบบ "ใจถึงใจ"

145. นักบุญอิกนาทียุสนำการพินิจไปสู่จุดสูงสุดที่เชิงไม้กางเขน และเชิญชวนให้ถามพระคริสต์ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ "ตั้งเพื่อนคุยกับเพื่อน" ว่าตนต้องทำอะไรเพื่อพระองค์
146. ประสบการณ์เดียวกันนี้เป็นแรงบันดาลใจให้พระสงฆ์เยสุอิตผู้ยิ่งใหญ่หลายท่านพูดถึงพระหฤทัยของพระเยซู ในปี 1883 คณะเยสุอิตประกาศว่าคณะยอมรับหน้าที่ที่น่าพึงพอใจที่สุดในการส่งเสริมและเผยแพร่การอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ คุณพ่อเปโตร อารูเป อธิบายว่าการอุทิศตนต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์เป็นการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ของสิ่งที่ลึกซึ้งที่สุดในจิตวิญญาณอิกนาเซียน
147. เมื่อนักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 กระตุ้นให้สมาชิกคณะส่งเสริมการอุทิศตนนี้ ก็เพราะทรงตระหนักถึงความเชื่อมโยงลึกซึ้งระหว่างการอุทิศตนต่อพระหฤทัยพระคริสต์และจิตวิญญาณอิกนาเซียน

กระแสธารกว้างแห่งชีวิตภายใน

(A BROAD CURRENT OF THE INTERIOR LIFE)

148. การอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ปรากฏในวิถีทางจิตวิญญาณของนักบุญมากมาย ตัวอย่างเช่น นักบุญวินเซนต์ เดอ ปอล เคยกล่าวว่าสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาคือหัวใจ "พระเจ้าขอหัวใจของเราเป็นหลัก... และนั่นคือสิ่งที่สำคัญ"
149. บางครั้งเราอาจถูกล่อลวงให้คิดว่าเรื่องนี้เป็นของเก่าจากอดีต แต่เราต้องเตือนตัวเองเสมอว่า "พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์นี้... ไม่เคยหยุดรัก" นักบุญยุคใหม่ เช่น นักบุญปิโอ แห่งปีเอเตรลชีนา นักบุญเทเรซา แห่งกัลกัตตา และนักบุญฟอสตินา โควัลสกา ก็พูดด้วยความศรัทธา

ลึกซึ้งต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ นักบุญฟอสตินาเน้นย้ำชีวิตอัน
รุ่งโรจน์ของพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพและความเมตตา
ของพระเจ้า นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 เชื่อมโยงการไตร่ตรองเรื่อง
เมตตาธรรมของพระเจ้าเข้ากับการอุทิศตนต่อพระหฤทัยของพระ
คริสต์อย่างแนบแน่น

150. ความเกี่ยวข้องที่ยั่งยืนของการอุทิศตนนี้ปรากฏชัดเจนในงาน
ประกาศพระวรสารและการศึกษาของคณะนักบวชชายหญิงจำนวน
มาก ปุชนิยสถานหลายแห่งทั่วโลกที่ถวายแด่พระหฤทัยของพระ
คริสต์ยังคงเป็นแหล่งฟื้นฟูการภาวนาและความกระตือรือร้นทางจิต
วิญญาณที่น่าประทับใจ

กิจศรัทธาของความบรรเทาใจ

(THE DEVOTION OF CONSOLATION)

151. บาทแผลที่สีข้างของพระคริสต์ยังคงเปิดอยู่ในพระวรกายที่
กลับคืนพระชนม์ชีพ เป็นส่วนที่แยกไม่ออกจากการอุทิศตนนี้ ซึ่งเรา
พินิจความรักของพระคริสต์ผู้มอบพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาจนถึง
ที่สุด พระหฤทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ
เก็บรักษาเครื่องหมายของการมอบตนเองอย่างสมบูรณ์นั้นไว้

ต่อองค์พระเยซู ผู้อยู่บนไม้กางเขน (With Jesus on the cross)

152. เป็นการเหมาะสมที่จะฟื้นฟูแง่มุมหนึ่งของจิตวิญญาณนี้ นั่นคือ ความปรารถนาภายในที่จะมอบ **ความบรรเทาใจ (Consolation)** แต่พระหฤทัยนั้น หากเรารักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง เราจะไม่ปรารถนาที่จะปลอบประโลมพระองค์หรือ?
153. พระสันตะปาปาปีโอที่ 11 ทรงวางรากฐานการอุทิศตนนี้ในความตระหนักว่ารหัสธรรมแห่งการไถ่กู้ของพระคริสต์อยู่เหนือขอบเขตของเวลาและสถานที่ บนไม้กางเขน พระเยซูทรงมอบพระองค์เองเพื่อบาปทั้งหมด รวมถึงบาปของเราด้วย ในทำนองเดียวกัน การกระทำที่เราถวายเพื่อพระองค์ได้บรรเทาใจในขณะนี้ ก็สัมผัสพระหฤทัยที่บาดเจ็บของพระองค์ได้เหนือขอบเขตเวลา ดังนั้น แม้ในขณะนี้ เราสามารถและควรให้พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ได้รับความบรรเทาใจ

เหตุผลของหัวใจ (Reasons of the heart)

154. บางคนอาจมองว่าเรื่องนี้ขาดพื้นฐานทางเทววิทยา แต่หัวใจมีเหตุผลของมัน ความรู้สึกของผู้มีความเชื่อ (sensus fidelium) รับรู้ถึงสิ่งที่ลึกลับ และตระหนักว่ามหาทรมานของพระคริสต์ไม่ได้เป็นเพียงเหตุการณ์ในอดีต แต่เป็นสิ่งที่เราสามารถมีส่วนร่วมผ่านความเชื่อ การรำพึงถึงการมอบพระองค์เองของพระคริสต์เกี่ยวข้องกับบางสิ่งที่ยากกว่าแค่การระลึกถึง
155. เราอาจสงสัยว่าจะสวดภาวนาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพและครองราชย์ในสิริรุ่งโรจน์ พร้อมกับปลอบประโลม

พระองค์ท่ามกลางความทุกข์ทรมานได้อย่างไร? เราต้องตระหนักว่า พระหฤทัยที่กลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์ยังคงรักษาบาดแผลไว้ เป็นความทรงจำที่คงอยู่ และการทำงานของพระหรรษทานทำให้ ประสบการณ์ที่ไม่จำกัดอยู่แค่ช่วงเวลาเดียวในอดีตเป็นไปได้

156. เมื่อพระคัมภีร์ระบุว่าผู้มีความเชื่อที่ล้นเหลือ "กำลังตรึงพระบุตร ของพระเจ้าอีกครั้ง" หรือเมื่อเปาโลกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำให้สิ่งที่ ขาดตกบกพร่องในความทุกข์ทรมานของพระคริสต์สมบูรณ์ในเนื้อ หนังของข้าพเจ้า" ข้อความเหล่านี้ท้าทายวิจิตคติของเรา แสดงให้ เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะตัดขาดอดีตออกจากปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง

157. รหัสธรรมปัสกาเป็นหนึ่งเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระ ชนม์ชีพ โดยการทำงานของพระหรรษทาน ทรงรวมเราเข้ากับมหา ทรمانของพระองค์อย่างลึกซึ้ง บรรดาผู้มีความเชื่อปรารถนาที่จะ แบ่งปันความทุกข์ทรมานของพระองค์โดยการถวายความทุกข์ การ ต่อสู้ และความผิดหวังในชีวิตของตนแด่พระองค์ การอุทิศตนแห่ง การปลอบประโลมจึงไม่ใช่สิ่งที่เป็นนามธรรม แต่กลายเป็นเลือดเนื้อ ในการเดินทางของพระศาสนจักร

ความทุกข์ใจที่นำสู่การกลับใจ (Compunction)

158. ความปรารถนาตามธรรมชาติที่จะปลอบประโลมพระคริสต์ เริ่มต้นด้วยความเศร้าโศกของเราเมื่อพินิจสิ่งที่พระองค์ทนทุกข์เพื่อ เรา และเติบโตขึ้นพร้อมกับการยอมรับนัยที่ไม่ดี ความเชื่อที่ อ่อนแอ และความล้นเหลือของใจเราอย่างซื่อสัตย์ ประสบการณ์นี้ พิสูจน์ได้ว่าเป็นการชำระให้บริสุทธิ์ เพราะความรักต้องการการ

ชำระด้วยน้ำตา ซึ่งทำที่สุดทำให้เราปรารถนาพระเจ้ามากขึ้นและ
หมกมุ่นกับตัวเองน้อยลง

159. ยิ่งเราปรารถนาจะปลอบประโลมองค์พระผู้เป็นเจ้ามากเท่าไร
ความรู้สึกจริงใจของ "ความทุกข์ใจ" (Compunction) จะยิ่งลึกซึ้ง
ขึ้นเท่านั้น ความทุกข์ใจไม่ใช่ความรู้สึกผิดที่ทำให้ท้อแท้ แต่เป็น
"การทิ่มแทงที่เป็นประโยชน์" ที่ชำระและรักษาหัวใจ เมื่อเรายอมรับ
บาปของเรา พระจิตเจ้าสามารถทำงานในเราได้ การหลั่งน้ำตาแห่ง
ความทุกข์ใจหมายถึงการกลับใจอย่างจริงจังจากการทำให้พระเจ้า
เสียพระทัย

160. ข้าพเจ้าขอให้ไม่มีใครดูแคลนความศรัทธาอันแรงกล้าของ
ประชากรของพระเจ้า ที่พยายามปลอบประโลมพระคริสต์ อาจมี
ความจริงและปรีชาญาณในความรักที่แสดงออกเพื่อปลอบประโลม
องค์พระผู้เป็นเจ้า มากกว่าในการกระทำที่เย็นชาและห่างเหินของผู้
ที่อ้างว่ามีความเชื่อที่ซบซ้อนกว่า

ได้รับการปลอบประโลมเพื่อไปปลอบประโลมผู้อื่น

(Consoled ourselves in order to console others)

161. ในการพินิจพระหฤทัยของพระคริสต์ เราเองก็พบการปลอบ
ประโลมที่ยิ่งใหญ่ ความโศกเศร้าลึกซึ้งให้กับความไว้วางใจ ความ
กตัญญู และสันติสุข ความทุกข์ของเราถูกรวมเข้ากับความทุกข์ของ
พระคริสต์ ในการแสวงหาเพื่อปลอบประโลมพระองค์ เราจะพบว่า
ตัวเองได้รับการปลอบประโลม

162. อย่างไรก็ตาม ณ จุดหนึ่ง เราควรได้ยินคำวิงวอนเร่งด่วนขององค์พระผู้เป็นเจ้า "จงปลอบโยน จงปลอบโยนประชากรของเรา!" ดังที่นักบุญเปาโลบอกเรา พระเจ้าประทานการปลอบประโลมแก่เรา "เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมผู้ที่มีความทุกข์ใดๆ ด้วยการปลอบประโลมที่เราเองได้รับจากพระเจ้า"
163. สิ่งนี้ทำให้เราแสวงหาความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับมิติชุมชน สังคม และพันธกิจ ของการอุทิศตนที่แท้จริงต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ เพราะแม้พระหฤทัยของพระคริสต์จะนำเราไปสู่พระบิดา แต่ก็ส่งเราออกไปสู่พี่น้องของเราด้วย

พระหฤทัยพระเยซู: บ่อเกิดแห่งความรักที่ไม่สิ้นสุด

อินโฟกราฟิกนี้สำรวจความหมายอันลึกซึ้งของความศรัทธาต่อพระหฤทัยของพระเยซู โดยแสดงให้เห็นว่าสัญลักษณ์แห่งความรักของพระเจ้าได้ถือกำเนิดขึ้นจากพระคัมภีร์และได้รับการหล่อหลอมผ่านประวัติศาสตร์โดยนักบุญต่างๆ จนกลายเป็นความสัมพันธ์ส่วนตัวที่เปี่ยมด้วยความรักและความมั่นใจ

บ่อเกิดจากพระคัมภีร์: สัญลักษณ์แห่งชีวิต

น้ำพุแห่งความรอด

พันธสัญญาเดิมพรรณนาถึง "น้ำแห่งชีวิต" ที่จะหลั่งไหลมาในยุคพระเมสสิยาห์เพื่อชำระล้างบาป

สีข้างที่ถูกแทง: บ่อน้ำแห่งชีวิตใหม่

เมื่อทหารใช้หอกแทงสีข้างพระเยซู โลหิตและน้ำก็ไหลออกมา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระพรหมานและศีลศักดิ์สิทธิ์

“ใครที่กระหาย
ให้เขามาหาเราและดื่ม”

พระวาจาของพระเยซูที่เชิญชวนทุกคนให้มาสู่แหล่งกำเนิดแห่งความรักและความรอดพ้น

เสียงสะท้อนในประวัติศาสตร์: หนทางสู่ความรัก

จากสัญลักษณ์สู่การพบปะส่วนตัว

นักบุญในยุคแรกๆ เช่น นักบุญออกัสตินและนักบุญเบอร์นาร์ดตีความสีข้างที่ถูกแทงว่าเป็นประตูสู่ความสัมพันธ์กับพระคริสต์

คำประกาศ ความรักครั้งใหม่

นักบุญมาร์กาเร็ต แมรี อาลาโกอกได้รับการประจักษ์ถึงพระหฤทัยที่ "ลุกโชนด้วยความรักต่อมนุษย์"

หนทางแห่งความมั่นใจ และความรัก

นักบุญเกรเกอเรียแห่งพระกุมารเยซูสอนว่า "ความมั่นใจ" คือเครื่องบูชาที่ดีที่สุด ที่ถวายแด่พระหฤทัยของพระเจ้า

บทที่ 5 รักแลกด้วยรัก

(LOVE FOR LOVE)

164. ในประสบการณ์ทางจิตวิญญาณของนักบุญมาร์กาเร็ต แมรี
อลาค็อก นอกจากคำประกาศความรักอันเร่าร้อนที่มีต่อพระเยซู
คริสต์แล้ว เรายังพบคำเชิญชวนที่ท้าทายและเป็นส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง
ให้เรามอบชีวิตของเราไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ความรู้ที่ว่าเราได้รับ
ความรัก และความไว้วางใจอย่างสมบูรณ์ในความรักนั้น ไม่ได้
ลดทอนความปรารถนาของเราที่จะตอบสนองอย่างใจกว้าง แม้เรา
จะมีความเปราะบางและข้อบกพร่องมากมายก็ตาม

คำคร่ำครวญและคำขอ (A LAMENT AND A REQUEST)

165. เริ่มตั้งแต่การประจักษ์ครั้งสำคัญครั้งที่สองต่อนักบุญมาร์กาเร็ต
แมรี พระเยซูตรัสถึงความโศกเศร้าที่พระองค์รู้สึก เพราะความรัก
อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติได้รับสิ่งตอบแทนเป็น
"เพียงความเนรคุณและความเฉยเมย" "ความเย็นชาและการดูหมิ่น"
พระองค์ตรัสเสริมว่า "สิ่งนี้ทำให้เราเจ็บปวดเสียยิ่งกว่าทุกสิ่งที่เรา
ได้รับในมหาทรมานของเรา"

166. พระเยซูตรัสถึงความกระหายในความรัก และทรงเปิดเผยว่าพระ
หฤทัยของพระองค์ไม่เมินเฉยต่อวิธีที่เราตอบสนองต่อความ
กระหายนั้น ดังพระวาจาที่ว่า "เรากระหาย แต่ด้วยความกระหาย
อันเร่าร้อนที่จะได้รับความรักจากมนุษย์ในศีลมหาสนิท จนความ
กระหายนี้เผาผลาญเรา และเราไม่พบผู้ใดที่พยายามตามความ

ปรารภของเรา ที่จะดับความกระหายของเรา โดยการตอบแทนความรักของเรา" พระเยซูทรงขอความรัก เมื่อใจของผู้มีความเชื่อตระหนักถึงสิ่งนี้ การตอบสนองโดยธรรมชาติคือความรัก ไม่ใช่ความปรารถนาที่จะเพิ่มการเสียสละหรือเพียงแค่ทำหน้าที่อันหนักอึ้งให้เสร็จสิ้นไป "ข้าพเจ้าได้รับพระพรหรรษาแห่งความรักของพระองค์ มากจนเกินจะวัดได้ และข้าพเจ้ารู้สึกถูกกระตุ้นด้วยความปรารถนาที่จะตอบสนองต่อสิ่งเหล่านั้นบ้าง และตอบสนองด้วยรักแลกด้วยรัก" ดังที่พระสันตะปาปาเลโอที่ 13 ทรงชี้ให้เห็นว่า ผ่านภาพลักษณ์ของพระมหากษัตริย์ดัสิดีลธิ์ ความรักของพระคริสต์ "กระตุ้นเราให้คืนรักด้วยรัก"

การขยายความรักของพระคริสต์สู่พี่น้องของเรา

(EXTENDING CHRIST'S LOVE TO OUR BROTHERS AND SISTERS)

167. พระวาจาของพระเจ้าสอนเราว่า การตอบสนองต่อความรักของพระมหากษัตริย์พระคริสต์ได้ดีที่สุด คือการรักพี่น้องของเรา ไม่มีวิธีใดที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่านี้ นั่นคือ "การคืนรักด้วยรัก" ดังที่ว่า "ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา" "เพราะธรรมบัญญัติทั้งสิ้นสรุปได้เป็นข้อเดียวคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'" "เรารู้ว่าเราได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ที่ไม่รักก็ยังคงอยู่ในความตาย" "ผู้ที่ไม่รักพี่น้องที่มองเห็นได้ จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นไม่ได้"

168. ความรักไม่ได้เกิดจากความพยายามของเราเอง แต่ความรักก่อเกิดจากการเปลี่ยนหัวใจที่เห็นแก่ตัวของเรา เราจึงควรสวดซ้ำบ่อยๆ ว่า "ข้าแต่พระเยซู โปรดทำให้ใจของลูกเหมือนพระทัยของพระองค์"

เฉกเช่นกับนักบุญเปาโลที่สอนว่า "จงมีความคิดจิตใจแบบเดียวกับที่มีในพระเยซูคริสต์"

169. ในประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิโรมัน เป็นกลุ่มคริสตชนที่ดูแลผู้ยากจน คนต่างชาติ และผู้ที่อยู่ชายขอบของสังคม แม้จักรพรรดิจูเลียนจะไม่เชื่อในศาสนาใด ท่านกลับยอมรับเมตตากิจของบรรดาคริสตชน ในจดหมายของท่านฉบับหนึ่ง ท่านได้กล่าวยกย่องคริสตชนว่า พวกเขาควรได้รับความเคารพและเอาเป็นแบบอย่าง พวกเขาช่วยเหลือคนยากจนและปฏิบัติต่อคนแปลกหน้าเป็นอย่างดี เพราะคนพวกนี้มักถูกเมินเฉยและถูกดูถูกดูแคลน แม้จักรพรรดิจูเลียนจะดูหมิ่นคริสตชน แต่มโนธรรมของเขาก็ได้บอกว่า "นอกจากพวกคริสตชนจะเลี้ยงดูคนของพวกเขาเองแล้ว ยังเลี้ยงดูคนยากจนและขัดสนของเราด้วย ซึ่งไม่ได้รับความช่วยเหลือใดๆ จากเรา" จักรพรรดิจึงยื่นกรานถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างสถาบันการกุศลขึ้นมาแข่งขัน แต่จูเลียนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เพราะสิ่งที่รองรับงานเหล่านั้นไม่มีอะไรเทียบได้กับความรักแบบคริสตชนที่เคารพในศักดิ์ศรีที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล

170. เป็นพระเยซูคริสต์พระองค์เองที่ทรงคลุกคลีกับที่ถูกต้องค่าในสังคม "พระเยซูทรงนำสิ่งใหม่ๆ ที่ยิ่งใหญ่มาสู่โลก คือการยอมรับศักดิ์ศรีของทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่ถูกพิจารณาว่า 'ไร้ค่า' หลักการใหม่ในประวัติศาสตร์มนุษยนี้... ได้เปลี่ยนโฉมหน้าของโลก มันทำให้เกิดสถาบันที่ดูแลผู้ที่อยู่ในสภาวะด้อยโอกาส เช่น ทารกที่ถูกทอดทิ้ง เด็กกำพร้า ผู้สูงอายุที่ไร้คนดูแล ผู้ป่วยทางจิต และผู้ที่มีโรคร้ายแรง"

171. ยามใดที่เรามองไปยังดวงอาทิตย์ที่ถูกแทงของพระเยซูเจ้า เรารับรู้
ว่า “พระองค์ทรงรับเอาความอ่อนแอของเราและแบกโรคร้ายไข้เจ็บ
ของเราไป” เป็นแรงบันดาลใจ ให้พวกเราได้ใส่ใจต่อความทุกข์และ
ความต้องการของผู้อื่นมากขึ้นด้วยเช่นกัน เพื่อพวกเราจะได้มั่นใจว่า
เราเองก็สามารถมีส่วนร่วมในการไถ่กู้ของพระคริสต์ ในฐานะ
เครื่องมือสำหรับการแพร่ขยายความรักของพระองค์ และอาจจะ
เกิดคำถามในใจของเราได้ว่า ทำไมเราจึงไม่ควรพร้อมที่จะสละชีวิต
เพื่อผู้อื่นด้วยเช่นกัน “เรารู้จักความรักด้วยการที่พระองค์ทรงสละ
ชีวิตเพื่อเรา และเราก็คควรสละชีวิตเพื่อพี่น้องเช่นกัน”

เสียงสะท้อนในประวัติศาสตร์จิตวิญญาณ

(ECHOES IN THE HISTORY OF SPIRITUALITY)

172. สายใยเชื่อมโยงระหว่างการอุทิศตนต่อพระอาทิตย์ของพระเยซูและ
ความมุ่งมั่นต่อพี่น้องของเรา เป็นสิ่งที่คงอยู่ในประวัติศาสตร์จิต
วิญญาณคริสตชนเสมอมา

เป็นน้ำพุที่สามารถดื่มกินได้ (*Being a fountain from which others can
drink*)

173. เริ่มจากท่านอริเจนและตามด้วยบิดาจารย์ของพระศาสนจักร ได้
ไตร่ตรองพระวาจาของยอห์นที่ว่า “แม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตจะไหล
ออกมาจากใจของเขา” สำหรับผู้ที่วางใจในพระคริสต์ ความเป็นหนึ่ง
เดียวกับพระคริสต์ไม่ได้เพื่อบีบความกระหายของเราเอง แต่ยังทำ
ให้เราเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิตสำหรับผู้อื่นด้วย อริเจนเขียนว่าพระ
คริสต์ทรงทำให้คำสัญญาเป็นจริงโดยทำให้น้ำพุแห่งน้ำจิตพุ่งขึ้น

ภายในเรา "วิญญาณมนุษย์ ซึ่งถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า สามารถบรรจุและหล่อไหลออกมาซึ่งบ่อน้ำ น้ำพุ และแม่น้ำ"

174. นักบุญแอมโบรสแนะนำให้ดื่มน้ำพุนี้ลึกซึ้ง "เพื่อที่น้ำพุแห่งชีวิตนิรันดร์จะได้เอ่อล้นในตัวท่าน" นักบุญออกัสตินมองว่ากระแสน้ำที่ไหลออกจากผู้มีความเชื่อนี้คือความเมตตากรุณา นักบุญโทมัส อไควนัส ยืนยันว่าเมื่อใดก็ตามที่ใครสักคน "รีบเร่งแบ่งปันของประทานแห่งพระพรหรรษาที่ได้รับจากพระเจ้า น้ำแห่งชีวิตก็ไหลออกจากใจของเขา"

175. แม้ว่า "เครื่องบูชาที่ถวายบนไม้กางเขน... จะเป็นการชดเชยที่อุดมสมบูรณ์และไร้ขอบเขตสำหรับบาปของมนุษยชาติ" แต่พระศาสนจักรซึ่งเกิดจากพระหฤทัยของพระคริสต์ ก็ยึดเวลาและมอบผลแห่งมหาทรมานเพื่อการไถ่กู้ขึ้น ในทุกยุคทุกสมัย

176. เฉกเช่นกับพระนางมารีย์ผู้เป็นคนกลาง เป็นผู้เสนอวิงวอนและเป็นมารดาของเรา เปรียบเสมือนเป็นหัวใจของพระศาสนจักร "การมีส่วนร่วมในแหล่งกำเนิดเดียว ซึ่งคือการเป็นคนกลางของพระคริสต์เอง" ผู้ทรงเป็นพระผู้ไถ่เพียงพระองค์เดียว การอุทิศตนต่อหัวใจของพระแม่มารีย์ไม่ได้ลดทอนการนมัสการพระหฤทัยของพระคริสต์ แต่กลับเพิ่มพูนขึ้น ขอบคุณพระพรหรรษาที่หล่อไหลจากสี่ข้างที่เปิดออกของพระคริสต์ พระศาสนจักร พระแม่มารีย์ และผู้มีความเชื่อทุกคน สามารถกลายเป็นกระแสน้ำแห่งชีวิตได้ในรูปแบบต่างๆ

ภราดรภาพและรหัสยะ (Fraternity and mysticism)

177. นักบุญเบอร์นาร์ต เมื่อกระตุ้นให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระหฤทัยของพระคริสต์ การอุทิศตนนี้ช่างร่ำรวยเหลือเกิน ทำให้กลับใจของคนบาปตั้งอยู่บนความรัก ความชั่วร้ายถูกเอาชนะด้วยความดี "ความอ่อนหวานเอาชนะความอ่อนหวาน เหมือนตะปูตัวหนึ่งตอกไล่อีกตัวหนึ่งออกไป"
178. นักบุญฟรานซิส เดอ ซาลส์ ได้รับแรงบันดาลใจจากพระวณะที่ว่า "จงเรียนรู้จากเรา เพราะเรามีใจอ่อนโยนและถ่อมตน" ท่านกล่าวว่า แม้ในเรื่องที่เรียบง่ายและธรรมดาที่สุด เราก็สามารถ "ขโมย" พระหฤทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ "ความอดทนในชีวิตประจำวัน อาการปวดหัว ปวดฟัน เป็นหวัด นิสัยน่ารำคาญของสามีหรือภรรยา ... จงมั่นใจว่าความทุกข์เหล่านี้ แม้จะเล็กน้อย แต่หากยอมรับด้วยความรัก ก็เป็นที่พอพระทัยอย่างยิ่งต่อพระเจ้า" ท้ายที่สุด การตอบสนองของเราต่อความรักของพระหฤทัยพระคริสต์แสดงออกในความรักต่อเพื่อนบ้าน "ความรักที่มั่นคง ไม่หวั่นไหว... องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักเราอย่างไม่หยุดยั้ง ทรงอดทนต่อข้อบกพร่องของเรามากมาย เพราะเหตุนี้ เราต้องทำเช่นเดียวกันกับพี่น้องของเรา ไม่น้อยหน่าที่จะอดทนต่อพวกเขา"
179. ตลอดชีวิตของนักบุญชาร์ลส์ เดอ ฟูโกต์ ท่านได้แสวงหาและเลียนแบบพระเยซูเจ้า โดยการดำเนินชีวิตและกระทำเช่นเดียวกับพระองค์ ท่านกล่าวว่า "ข้าพเจ้าปรารถนาความทุกข์ทรมานเพื่อคืนรักด้วยรัก เพื่อเลียนแบบพระองค์... เพื่อเข้าสู่การงานของพระองค์ เพื่อถวายตัวข้าพเจ้าพร้อมกับพระองค์..." ความปรารถนาที่จะนำความรักของพระเยซูไปสู่ผู้อื่น นำท่านไปสู่การเป็น "พี่น้องสากล"

ยอมให้ตนเองถูกหล่อหลอมโดยพระหฤทัยของพระคริสต์ ท่านพยายามโอบอุ้มมนุษยชาติที่ทนทุกข์ไว้ในหัวใจอันพี่น้องของท่าน "หัวใจของเรา ต้องเหมือนกับของพระเยซู คือต้องโอบกอดมนุษย์ทุกคน"

180. นักบุญวินเซนต์ เดอ ปอล กระตุ้นให้สมาชิกในคณะ "ค้นหาคำปลอบโยนในพระหฤทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อมอบให้แก่คนเจ็บป่วยที่ยากจน" หากคำพูดนั้นจะน่าเชื่อถือใจของเราเองต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงจากความรักและความอ่อนโยนของพระหฤทัยพระคริสต์เสียก่อน "เราควรพยายามอย่างยิ่งที่จะเรียนรู้บทเรียนที่พระคริสต์สอน 'จงเรียนรู้จากเรา เพราะเรามีใจอ่อนโยนและถ่อมตน'... ถ้าเราปฏิบัติตามนี้ เราจะเอาชนะใจคนได้... สิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้นหากเราปฏิบัติต่อผู้คนอย่างรุนแรงหรือแข็งกร้าว"

การชดเชย การสร้างบนซากปรักหักพัง (REPARATION BUILDING ON THE RUINS)

181. ต่อไปนี้เราพยายามทำความเข้าใจความหมายที่เหมาะสมของ "การชดเชย" (Reparation) ต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ในแสงสว่างของพระวาจาของพระเจ้า

ความสำคัญทางสังคมของการชดเชยต่อพระหฤทัยของพระคริสต์ (The social significance of reparation to the heart of Christ)

182. นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 กล่าวถึงการมอบตัวเราแด่พระหฤทัยของพระคริสต์ว่าดังนี้ "บนซากปรักหักพังที่สั่งสมมาจากความเกลียดชังและความรุนแรง อารยธรรมแห่งความรักที่ปรารถนาอย่างยิ่ง

อาณาจักรแห่งพระหทัยของพระคริสต์ จะสามารถถูกสร้างขึ้นได้" สิ่งนี้ต้องการให้เรา "รวมความรักฉันลูกต่อพระเจ้าและความรักต่อเพื่อนบ้านเข้าด้วยกัน" และนี่คือ "การชดเชยที่แท้จริงที่พระหทัยของพระผู้ไถ่ทรงร้องขอ" ท่ามกลางความพินาศที่ความชั่วร้ายก่อขึ้น พระหทัยของพระคริสต์ปรารถนาให้เราร่วมมือกับพระองค์ในการฟื้นฟูความดีและความงามให้กับโลกของเรา

183. เพราะบาปทำร้ายพระศาสนจักรและสังคมมนุษย์ การทำบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก จะมีผลต่อผู้อื่น จนกลายเป็น "โครงสร้างแห่งบาป" ซึ่งส่งผลกระทบต่อการพัฒนาของผู้คน สังคมจะแปลกแยกหากรูปแบบขององค์กรทางสังคมทำให้การมอบตนเองและการสร้างความสมานฉันท์ระหว่างผู้คนยากขึ้น ไม่ใช่แค่บรรทัดฐานทางศีลธรรมเท่านั้นที่นำเราให้ต่อต้านโครงสร้างทางสังคมที่แปลกแยกเหล่านี้ แต่เป็น "การกลับใจใหม่ของหัวใจ" ของเราที่ "กำหนดภาระหน้าที่" ให้ซ่อมแซมโครงสร้างเหล่านี้ มันคือการตอบสนองต่อความรักของพระหทัยพระเยซู

184. ชดเชยบาปจึงมีความสำคัญต่อโครงสร้างสังคมมนุษย์ การกระทำแห่งความรัก การรับใช้ และการคืนดีของเรา เพื่อให้เป็นการชดเชยอย่างแท้จริง จำเป็นต้องได้รับแรงบันดาลใจ แรงจูงใจ และพลังจากพระคริสต์ การชดเชยแบบคริสตชนไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นเพียงการรวมกลุ่มของงานภายนอก งานเหล่านี้ต้องการ "รหัสธรรม" (mystique) ต้องการจิตวิญญาณ ต้องการความหมายที่มอบความเข้มแข็งและพลังสร้างสรรค์ที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย พวกเขาต้องการชีวิต ไฟ และแสงสว่างที่แผ่ออกมาจากพระหทัยของพระคริสต์

การเยียวยาหัวใจที่บาดเจ็บ (Mending wounded hearts)

185. การชดเชยเพียงภายนอกนั้นไม่เพียงพอ หากเราแต่ละคนพิจารณาบาปของตนและผลกระทบต่อผู้อื่น เราจะตระหนักว่าการซ่อมแซมความเสียหายที่ทำต่อโลกนี้ เรียกร้องความปรารถนาที่จะเยียวยาหัวใจที่บาดเจ็บ ซึ่งเป็นที่ที่ความเสียหายลึกซึ้งที่สุดและความเจ็บปวดรุนแรงที่สุด

186. จิตวิญญาณแห่งการชดเชยจึง "นำเราไปสู่ความหวังว่าทุกบาดแผลสามารถรักษาได้ ไม่ว่าจะมีลึกเพียงใด... เจตนาที่จะแก้ไขและทำอย่างเป็นรูปธรรม เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกระบวนการคืนดีและการกลับสู่สันติสุขของหัวใจ"

ความงามของการขอโทษ (The beauty of asking forgiveness)

187. เจตนาดีเพียงอย่างเดียวยังไม่พอ ต้องมีความปรารถนาภายในที่แสดงออกเป็นการกระทำภายนอก "การชดเชย หากจะเป็นแบบคริสตชน เพื่อสัมผัสใจของผู้ถูกกระทำ... ย่อมต้องการสองสิ่งที่เรียกร้องความกล้าหาญ การยอมรับความผิดของเรา และการขอโทษ... จากการยอมรับความผิดอย่างซื่อสัตย์... ความปรารถนาที่จะแก้ไขจึงเกิดขึ้น"

188. เราไม่ควรคิดว่าการยอมรับบาปของเราต่อหน้าผู้อื่นเป็นการลดเกียรติหรือดูหมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม มันเรียกร้องให้เราหยุดหลอกตัวเองและยอมรับอดีตของเราตามที่เป็นจริง ซึ่งมีรอยต่างพร้อยจากบาป "การกล่าวโทษตนเองเป็นส่วนหนึ่ง

ของปรีชาญาณแบบคริสตชน... เป็นที่พอพระทัยต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า"

189. ส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณแห่งการชดเชยคือธรรมเนียมการขอโทษจากพี่น้อง ซึ่งแสดงถึงความสูงส่งท่ามกลางความอ่อนแอของเรา การขอโทษเป็นวิธีการรักษาความสัมพันธ์ เพราะมัน "เปิดบทสนทนาอีกครั้งและแสดงเจตจำนงที่จะสร้างสายใยแห่งความรักฉันทน์พี่น้องขึ้นใหม่... มันสัมผัสใจพี่น้อง นำความบรรเทา และบันดาลให้เกิดการยอมรับการให้อภัย... แม้สิ่งที่แก้ไขไม่ได้อาจไม่ได้รับการซ่อมแซมอย่างสมบูรณ์ แต่ความรักสามารถเกิดขึ้นใหม่ได้เสมอ ทำให้ความเจ็บปวดนั้นพอทนได้"

190. หัวใจที่สามารถมีความทุกข์ใจจะเติบโตในภราดรภาพและความสมานฉันท์ คนที่มีความทุกข์ใจ "แทนที่จะรู้สึกโกรธและสะอึดใจในความล้มเหลวของพี่น้อง กลับร้องไห้เพราะบาปของพวกเขา... เกิดการกลับตาลปัตร... โดยพระพรของพระเยซู เรากลายเป็นคนเข้มงวดกับตัวเองและเมตตาต่อผู้อื่น"

การชดเชย ส่วนขยายของพระหฤทัยของพระคริสต์ (REPARATION AN EXTENSION OF THE HEART OF CHRIST)

191. มีอีกแนวทางหนึ่งที่เกี่ยวเนื่องกันสำหรับการชดเชย ซึ่งช่วยให้เราวางมันไว้ในความสัมพันธ์โดยตรงยิ่งขึ้นกับพระหฤทัยของพระคริสต์

192. แม้เราจะมองเห็นความทุกข์หรือความเจ็บปวด บางกล่าวว่า เป็นความเลวร้ายที่เกิดขึ้น เช่นเดียวกับประสบการณ์ของความเจ็บปวด ในขณะที่คลอດบุตร องค์พระเยซูได้ดึงเราเข้าสู่การร่วมมือกับแผนการ

สร้างของพระองค์ การร่วมมือนี้อนุญาตให้ฤทธานุภาพและความรัก
ของพระเจ้าขยายตัวในชีวิตเราและในโลก ในขณะที่การปฏิเสธหรือ
ความเฉยเมยของเราสามารถขัดขวางมันได้

193. พระองค์ทรงยอมให้พระสิริรุ่งโรจน์แห่งการกลับคืนพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ถูกจำกัด และการแพร่ขยายของความรักอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์ถูกควบคุมไว้ เพื่อเหลือพื้นที่ให้กับการร่วมมืออย่าง
อิสระของเรา การปฏิเสธความรักของพระองค์สร้างกำแพงกัน
ของขั้วนั้น ในขณะที่การยอมรับด้วยความไว้วางใจของเราเปิด
พื้นที่ เป็นช่องทางให้ความรักนั้นหลั่งไหลเข้าสู่ใจของเรา ถ้าพระองค์
ไม่พบความเปิดกว้างในตัวฉัน ความรักของพระองค์ก็ถูกพรากไป
จากการขยายตัวในชีวิตของฉันและในโลกนี้ นี้ไม่ได้เกิดจากความ
อ่อนแอของพระองค์ แต่เกิดจากเสรีภาพอันไร้ขอบเขตและความรัก
ที่สมบูรณ์ของพระองค์ที่มีต่อเราแต่ละคน

194. นักบุญมาร์กาเร็ต แมรี เล่าให้พวกเราฟังว่า "มนุษย์ไม่สามารถกัก
เก็บเปลวไฟแห่งความรักอันเราร้อนไว้ได้ ต้องแผ่ขยายออกไป"
เนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรารถนาความร่วมมือจากเรา การ
ขัดเขยจึงสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นการที่เราจัดอุปสรรคที่เราวางไว้
ขวางกั้นการขยายตัวของความรักของพระคริสต์ในโลก โดยการขาด
ความไว้วางใจ ความกตัญญู และการเสียสละของเรา

การถวายตัวแด่ความรัก (An Oblation to Love)

195. ท่านนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซูทราบว่ามี การขัดเขยรูปแบบ
สุดโต่งที่เน้นการเสนอตัวเป็นเครื่องบูชาเพื่อความยุติธรรมของพระ

เจ้า เพื่อรับโทษแทนคนบาป แต่นางไม่รู้สึกลงใจกับสิ่งนั้น การเน้นความยุติธรรมของพระเจ้ามากเกินไปอาจนำไปสู่ความคิดที่ว่า การเสียสละของพระคริสต์ไม่สมบูรณ์ หรือความเมตตาของพระองค์ไม่ทรงพลังพอ

196. ด้วยความเข้าใจทางจิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่ นักบุญเทเรซาค้นพบว่า เราสามารถถวายตัวในอีกวิธีหนึ่ง ไม่ใช่เพื่อตอบสนองความยุติธรรม แต่เพื่อให้ความรักอันไร้ขอบเขตขององค์พระผู้เป็นเจ้าแผ่ขยาย ออกไปอย่างอิสระ "โอ พระเจ้าของข้าพเจ้า! ความรักที่ถูกต้องหมั่นของพระองค์จะต้องถูกปิดตายอยู่ในพระหฤทัยของพระองค์หรือ? ...ดูเหมือนว่าหากพระองค์พบวิญญาณที่ถวายตัวเป็นเครื่องบูชาแต่ความรักของพระองค์ พระองค์จะเผาผลาญพวกเขาอย่างรวดเร็ว... พระองค์จะมีความสุขที่ไม่ต้องกักเก็บคลื่นแห่งความอ่อนโยนอันไร้ขอบเขตไว้ในพระองค์"

197. มนุษย์สามารถปฏิเสธพระเจ้าได้อย่างอิสระ แต่จะเป็นการขัดขวางพระหฤทัยของพระคริสต์ จากการแผ่ขยาย "คลื่นแห่งความอ่อนโยนอันไร้ขอบเขต" ในโลกนี้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเคารพเสรีภาพของเรา สิ่งที่รบกวนจิตใจของนักบุญเทเรซาไม่ใช่ความยุติธรรมของพระเจ้า แต่เป็นความจริงที่ว่าความรักของพระคริสต์อาจถูกปฏิเสธ

198. นี่คือการมาของ **บทภาวนาถวายตัว (Act of Oblation)** ของนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู เป็นบทภาวนาถวายแต่ **ความรักเมตตา** ของพระเจ้า "ข้าพเจ้าขอถวายตัวเป็นเครื่องบูชาแต่ความรัก

เมตตาของพระองค์ ขอพระองค์เฝ้าผลาญข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง
ยอมให้คลื่นแห่งความอ่อนโยนอันไร้ขอบเขตที่ถูกดักกั้นไว้ภายใน
พระองค์หลั่งไหลเข้าสู่วิญญาณของข้าพเจ้า..." สำหรับเธอหา นี่
ไม่ใช่แค่เรื่องของ การให้พระหฤทัยของพระคริสต์เติมเต็มใจนาง แต่
ยังเกี่ยวกับการให้ความรักนั้นแผ่ขยายไปสู่ผู้อื่นผ่านชีวิตของนาง
"ในหัวใจของพระศาสนจักร พระมารดาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเป็น
ความรัก"

199. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับการถวายตัวของนาง หลังจากนั้นไม่นาน
นางกล่าวว่านางรู้สึกถึงความรักอันรุนแรงต่อผู้อื่น และยืนยันว่ามัน
มาจากพระหฤทัยของพระคริสต์ที่ยืดขยายผ่านตัวนาง

ความบูรณาการและความกลมกลืน (Integrity and Harmony)

200. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอเสนอให้เราพัฒนาวิธีการชดเชยนี้ ซึ่ง
กล่าวสั้นๆ คือ การมอบโอกาสใหม่แก่พระหฤทัยของพระคริสต์ใน
การแผ่ขยายเปลวไฟแห่งความรักอันเราร้อนและเปี่ยมพระคุณใน
โลกนี้ การทำเช่นนี้เป็นมากกว่าแค่ "การปลอบประโลม" พระคริสต์
แต่แสดงออกในการกระทำแห่งความรักฉันทน์พี่น้อง ซึ่งเราเฝ้าพยายาม
บาดแผลของพระศาสนจักรและของโลก ด้วยวิธีนี้ เรามอบวิธีการ
แสดงออกใหม่ๆ แก่พลังเยียวยาของพระหฤทัยพระคริสต์

201. "สิ่งที่ขาดตกบกพร่องในความทุกข์ทรมานของพระคริสต์เพื่อพระ
กายของพระองค์ คือพระศาสนจักร" ให้สมบูรณในเนื้อหนังของเรา
และพระคริสต์เองทรงยึดเวลาผลแห่งการมอบตนเองด้วยความรัก
ของพระองค์ผ่านทางเรา

202. พระเจ้าเลือกที่จะมาหาเราด้วยความถ่อมตนและความเล็กน้อย เมื่อพระองค์ตรัสว่า "จงเรียนรู้จากเรา เพราะเรามีใจอ่อนโยนและถ่อมตน" พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่า "เพื่อจะทำให้พระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ต้องการความเล็กน้อยของเรา การถ่อมตัวลงของเรา"
203. การกระทำแห่งความรักต่อเพื่อนบ้าน จะเป็นเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยความรักของพระคริสต์เอง พระองค์ทรงทำให้เรารักได้เหมือนที่พระองค์ทรงรัก และด้วยวิธีนี้ พระองค์ทรงรักและรับใช้ผู้อื่นผ่านทางเรา เมื่อใจของเราต้อนรับความรักของพระคริสต์ด้วยความไว้วางใจอย่างสมบูรณ์ เราจะสามารถรักผู้อื่นได้อย่างที่พระคริสต์ทรงทำ ด้วยความถ่อมตนและความใกล้ชิดกับทุกคน
204. ท้ายที่สุด การชดเชยที่เราถวายแด่พระหฤทัยของพระคริสต์นั้น มุ่งตรงไปยังพระบิดา ผู้ทรงพอพระทัยที่จะเห็นเรารวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ เมื่อใดก็ตามที่เราถวายตัวเราผ่านทางพระองค์ พร้อมกับพระองค์ และในพระองค์

การนำความรักไปสู่โลก (BRINGING LOVE TO THE WORLD)

205. ข่าวสารของคริสตชนจะดึงดูดใจเมื่อได้รับการสัมผัสและแสดงออกในองค์กรรวม ไม่ใช่แค่ที่หลบภัยสำหรับความคิดศรัทธา เราจะถวายการนมัสการแบบใดแด่พระคริสต์ หากเราพอใจแค่ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ แต่ไม่แสดงความสนใจที่จะบรรเทาความทุกข์ของผู้อื่น? ในทางกลับกัน งานของเราในฐานะคริส

สดชนเพื่อสังคมที่ดีขึ้นก็ไม่ควรบดบังแรงบันดาลใจทางศาสนา เรา
จึงควรสรุปทศนี้ด้วยการระลึกถึงมิติพันธกิจ (Missionary
dimension) ของความรักที่เรามีต่อพระหฤทัยของพระคริสต์

206. การมอบถวายตัวแด่พระหฤทัยของพระคริสต์ต้อง "ถูกมองใน
ความสัมพันธ์กับกิจกรรมพันธกิจของพระศาสนจักร" เพราะมัน
ตอบสนองต่อความปรารถนาของพระหฤทัยพระเยซูที่จะแผ่ขยาย
ความมุ่งมั่นต่อพระอาณาจักรไปทั่วโลก ผ่านทางสมาชิกในพระ
วรกายของพระองค์

207. เปลวไฟแห่งความรักของพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ขยายตัวผ่านการ
ออกไปทำพันธกิจของพระศาสนจักร นักบุญวินเซนต์ เดอ ปอล เชิญ
ชวนศิษย์ให้ภาวนาขอ "จิตวิญญาณนี้ พระหฤทัยนี้ ที่ทำให้เราไปทุก
ที่... พระองค์ทรงส่งเราไป... เพื่อนำไฟไปทุกที่"

208. นักบุญเปาโลที่ 6 ตั้งข้อสังเกตว่า ภารกิจอภิบาลและความ
กระตือรือร้นในการแพร่ธรรมจะลุกโชน หากเราพินิจแบบอย่าง
ความรักนิรันดร์ที่พระคริสต์ทรงแสดง พันธกิจกลายเป็นเรื่องของ
ความรัก อันตรายที่สุดในพันธกิจคือ ท่ามกลางสิ่งที่เราพูดและทำ
เราล้มเหลวในการนำมาซึ่งการพบปะที่เปี่ยมสุขกับความรักของพระ
คริสต์

209. พันธกิจ ในฐานะการแผ่รัศมีแห่งความรักของพระหฤทัยพระคริสต์
ต้องการมิชชันนารีที่กำลังตกหลุมรัก และรู้สึกผูกพันที่จะแบ่งปัน
ความรักที่เปลี่ยนชีวิตของพวกเขา พวกเขาไม่อดทนเมื่อเสียเวลาไป
กับการถกเถียงเรื่องรอง เพราะความห่วงใยสูงสุดคือการแบ่งปันสิ่ง

ที่ตนได้รับรู้มา พวกเขากำลังทำให้ผู้อื่นรับรู้ความดีและความงามของผู้เป็นที่รักผ่านความพยายามของพวกเขา ดังที่ต้นเต้ อาลีเกอริพยายามแสดงตรรกะของความรักนี้ "ความรักที่แสนหวานทำให้ฉันรู้สึกว่ ถ้าฉันไม่สูญเสียความกล้าไปเสียก่อน ฉันจะพูดออกมาและทำให้ทุกคนตกหลุมรัก"

210. การที่สามารถพูดถึงพระคริสต์ จนผู้อื่นแสวงหาที่จะรักพระองค์ เป็นความปรารถนาสูงสุดของผู้แพร่ธรรมวิญญาน พลวัตแห่งความรักนี้ไม่เกี่ยวกับ การบังคับเข้ารีต (Proselytism) ถ้อยคำของคนรักไม่รบกวนผู้อื่น ไม่เรียกร้อง หรือบังคับ แต่เพียงนำผู้อื่นให้ประหลาดใจกับความรักเช่นนั้น ด้วยความเคารพอย่างสูงต่อเสรีภาพและศักดิ์ศรีของพวกเขา

211. พระคริสต์ขอให้ท่านอย่าละอายที่จะบอกผู้อื่นเกี่ยวกับมิตรภาพของท่านกับพระองค์ ด้วยความรอบคอบและความเคารพ สำหรับหัวใจที่รัก นี่ไม่ใช่หน้าที่ แต่เป็นความต้องการที่ไม่อาจต้านทานได้ "วิบัติแก่ข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ!"

ในความสัมพันธ์แห่งการรับใช้ (In communion of service)

212. เราไม่ควรคิดถึงพันธกิจนี้ว่าเป็นเรื่องระหว่างพระเยซูกับฉันเท่านั้น พันธกิจถูกสัมผัสในความสัมพันธ์กับชุมชนของเราและกับพระศาสนจักรทั้งหมด หากเราหันหลังให้ชุมชน มิตรภาพของเรากับพระเยซูจะเย็นชาลง ความรักต่อพี่น้องในชุมชนเป็นเหมือนเชื้อเพลิงที่หล่อเลี้ยงมิตรภาพของเรากับพระเยซู

213. ความรักนี้จะกลายเป็นการรับใช้ภายในชุมชน พระเยซูทรงบอกเราชัดเจนว่า "ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา" พระองค์ทรงขอให้ท่านพบพระองค์ที่นั่น ในพี่น้องทุกคน โดยเฉพาะคนยากจน ผู้ถูกดูหมิ่น และผู้ถูกทอดทิ้ง
214. หากเรากังวลกับการช่วยเหลือผู้อื่น นี่ไม่ได้หมายความว่าเรากำลังหันเหไปจากพระเยซู แต่เรากำลังพบพระองค์ในอีกทางหนึ่ง พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเสมอ ทรงทำงานร่วมกับเรา แบ่งปันความพยายามของเราในการทำความดี ความรักของพระองค์ปรากฏผ่านการรับใช้ของเราอย่างลึกลับ
215. พระเยซูทรงเรียกท่านและส่งท่านออกไปเพื่อแพร่ขยายความดีในโลกของเรา ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใด ท่านสามารถได้ยินเสียงเรียกของพระองค์ พระองค์สัญญาและจะทรงทำตามนั้น "เพราะเราอยู่กับท่านทุกวัน ตลอดไปจนสิ้นยุค"
216. ในแบบฉบับของท่านเอง ท่านต้องเป็นมิชชันนารี เช่นเดียวกับอัครสาวกและศิษย์รุ่นแรกๆ ที่ออกไปประกาศความรักของพระเจ้า นักบุญเทเรซาสัมผัสสิ่งนี้ว่าเป็นส่วนสำคัญของการถวายตัวแต่ความรักเมตตา "ฉันต้องการให้ผู้เป็นที่รักของฉันได้เต็ม และฉันรู้สึกว่าคุณถูกเผาผลาญด้วยความกระหายหาวิญญาณ" นั่นคือพันธกิจของท่านเช่นกัน หากท่านยอมรับความท้าทาย พระองค์จะทรงส่องสว่าง นำทาง และเสริมกำลังท่าน และท่านจะมีประสบการณ์ที่เปี่ยมความหมายซึ่งนำมาซึ่งความสุขมากมาย ไม่สำคัญว่าท่านจะเห็นผลลัพธ์ทันทีหรือไม่ จงปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

รักแลกด้วยรัก:

ตอบสนองความรักจากพระหฤทัยพระเยซู

เสี่ยงเรียกจากพระหฤทัย:
เมื่อความรักถูกเบียดเบียน

"พระเยซูทรงคร่ำครวญถึง
ความรักที่ไม่ได้รับการตอบแทน"

ความเจ็บช้ำและการถูกข่ม
ทำให้พระองค์เจ็บปวด
มากกว่าบาดแผลภายนอก

"คืนรักด้วยรัก"
ผ่านการรักเพื่อนพี่น้อง

"ท่านทั้งหลายจงรักใคร่
ผู้ต่ำต้อยที่สุดของเรามากกว่า
ท่านที่กล่าวถึงชื่อเรา"

**เปลี่ยนหัวใจเรา
ให้เหมือนพระองค์**

เราควรสวดภาวนาบ่อยๆ ว่า:
"ข้าแต่พระเยซู โปรดทำให้ใจของลูก
เหมือนพระทัยของพระองค์"

การตอบสนองด้วยรัก:
การชดเชยและพันธกิจ

"การชดเชย" คือการสร้าง
อารยธรรมแห่งความรัก
ขึ้นใหม่บนซากปรักหักพัง

เป็นการร่วมมือกับพระคริสต์เพื่อ
ฟื้นฟูความชอบและความงาม
ให้กับโลกของเรา

เปิดทางให้ความรักของ
พระเจ้าหลั่งไหลอย่างอิสระ

การชดเชยคือการขจัด
อุปสรรคที่เราสร้างขึ้น
เพื่อให้ความรักของพระองค์
แผ่ไพศาลออกไป

**นำความรักไปสู่โลก
ในฐานะมิชชันนารี**

แบ่งปันความรักที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเรา
ด้วยการรับใช้ผู้อื่น โดยเฉพาะผู้ที่
ยากไร้และถูกทอดทิ้ง

บทสรุป

(CONCLUSION)

217. เอกสารฉบับนี้ช่วยให้เราเห็นว่าคำสอนในพระสมณสาส์นด้านสังคมเรื่อง *Laudato Si'* (เลาดาโต ซี) และ *Fratelli Tutti* (ฟราเทลลี ตูตติ) นั้นไม่ได้แยกขาดจากการที่เราได้พบกับความรักของพระเยซูคริสต์ เพราะโดยการต็มกินจากรักเดียวกันนี้เอง ที่ทำให้เราสามารถสร้างสายใยแห่งภราดรภาพ ตระหนักถึงศักดิ์ศรีของมนุษย์แต่ละคน และทำงานร่วมกันเพื่อดูแลบ้านที่เราพร้อมอาศัย
218. ในโลกที่ทุกสิ่งถูกซื้อและขาย ความรู้สึกถึงคุณค่าของผู้คนดูเหมือนจะขึ้นอยู่กับสิ่งที่พวกเขาสามารถสะสมได้ด้วยอำนาจเงินตรามากขึ้นเรื่อยๆ เราถูกผลักดันอย่างต่อเนื่องให้ซื้อ บริโภค และหันเหความสนใจของตนเอง โดยตกเป็นเชลยของระบบที่ลดทอนคุณค่า ซึ่งกีดกันเราจากการมองไปไกลกว่าความต้องการเฉพาะหน้าและเล็กน้อย ความรักของพระคริสต์ไม่มีที่ว่างในโลกที่ปิดเปี้ยวนี้ แต่ความรักนั้นเพียงพออย่างเดียวที่สามารถปลดปล่อยเราจากการไล่ล่าที่บ้าคลั่ง ซึ่งไม่เหลือที่ว่างให้กับความรักที่ให้เปล่าอีกต่อไป ความรักของพระคริสต์สามารถมอบหัวใจให้กับโลกของเรา และฟื้นฟูความรักในที่ที่เราคิดว่าความสามารถในการรักได้สูญหายไปอย่างถาวรแล้ว
219. พระศาสนจักรก็ต้องการความรักนั้นเช่นกัน เพื่อมิให้ความรักของพระคริสต์ถูกแทนที่ด้วยโครงสร้างและความกังวลที่ล้าสมัย ความยึดติดกับความคิดเห็นของตนเองมากเกินไป และความคลั่งศาสนาในรูปแบบต่างๆ ซึ่งลงเอยด้วยการเข้ามาแทนที่ความรักที่ให้เปล่า

ของพระเจ้า ซึ่งปลดปล่อย ให้ชีวิต นำความสุขมาสู่หัวใจ และสร้างชุมชน สีข้างที่บาดเจ็บของพระคริสต์ยังคงหลังไหลกระแสน้ำที่ไม่เคยเหือดแห้ง ไม่เคยสูญสลาย แต่เสนอตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าแก่ทุกคนที่ปรารถนาจะรักเหมือนพระองค์ เพราะความรักของพระองค์เท่านั้นที่สามารถนำมาซึ่งมนุษยชาติใหม่

220. ข้าพเจ้าวอนขอองค์พระเยซูคริสต์เจ้า โปรดให้พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ยังคงหลังไหลกระแสน้ำแห่งชีวิต ที่สามารถเยียวยาความเจ็บปวดที่เราได้ก่อขึ้น เสริมสร้างความสามารถของเราในการรักและรับใช้ผู้อื่น และดลใจให้เราเดินทางร่วมกันไปสู่โลกที่ยุติธรรม เป็นปึกแผ่น และมีภราดรภาพ จวบจนวันนั้นที่เราจะชื่นชมยินดีในการเฉลิมฉลองงานเลี้ยงแห่งอาณาจักรสวรรค์ร่วมกัน ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ ผู้ทรงประทานความแตกต่างทั้งหมดของเราให้กลมกลืนในแสงสว่างที่แผ่ออกมาตลอดกาลจากพระหฤทัยที่เปิดออกของพระองค์ ขอถวายพระพรแด่พระองค์ตลอดนิรันดร์

ให้ไว้ ณ กรุงโรม ที่มหาวิหารนักบุญเปโตร

วันที่ 24 ตุลาคม ปี ค.ศ. 2024

ปีที่สิบสองในสมณสมัยของข้าพเจ้า

ฟรานซิส

เรียบเรียงใหม่โดย faith4thai.com